

ADALÉKOK
A
MAGYAR ROKONÉRTELMEŰ SZÓK
ÉRTELMEZÉSÉHEZ.

FINÁLY HENRIK,

LEV. TAGTÓL.

(OLVAST. A M. T. AKADÉMIA 1870. NOV. 14. TARTOTT ÜLÉSÉN.)

A Magyar Tudományos Akadémia 4. füzetének melléklete.

PEST,
EGGENBERGER FERDINÁND M. AKAD. KÖNYVÁRUSNÁL.
(HOFFMANN ÉS MOLNÁR.)

1870.

— „Zur Gewinnung einer reinen Diction — gewährt Nichts so sichere und nützliche Hilfe als eine genaue und besonnene Synonymik.“ Hand, Lehrbuch des lateinischen Stils, II. Buch, 2. Capitel. §. 28.

Nyelvünk művelésére irányzott törekvéseink körülbelül fél száz év óta nem csak a nyelvészet és nyelvtudomány tereén foglalkozó szaktudósaink közt idéztek elé élénk működést és mozgalmat, hanem, a mint élő nyelvben másképp nem is lehetett, megtették a magok hatását az irányra is. Szándékosan mondom, irányra, kerülve az általánosabb „nyelv“ szót. Mert ha elfogulatlanul ítélünk a kétségbe vonhatlan tények után, nem tagadhatjuk, hogy — se azt nem merem mondani „fájdalom“, se azt, hogy „hála az égnek“ — csakugyan már van kétféle nyelvünk, egy valósággal élő nyelv, a melyen kevés kivétellel mindannyian beszélünk, és egy irodalmi nyelvünk, a melyet csak akkor használunk, a mikor írunk, vagy ünnepélyesen szónokolunk. Nincs helye itt arról értekezni, hogy van-e ebben haszon a nyelvre nézve, de a tényt fel kell említenem, még megemlítvén hozzá, hogy általánosan elfogadott elv szerint, nem szabad úgy írni, mint a hogy rendesen beszélni szoktunk.

Ha ezen az elven azt értik, hogy az irodalom, az ünnepélyes szónoklat méltósága megkívánja, hogy ilyenkor az ember jobban válogassa meg a használandó kifejezéseket, több gondot fordítson mondatai kerekdedségére és hangzatoságára, arra ügyeljen, hogy az eszmélánczolat természetes és folytonos, az átmenet egyikről a másikra könnyű és sima legyen, szóval oly irányt igyekezzék követni, hogy a gonddal és szorgalommal kidolgozott mű bélyege meglássék rajta: ez elvet csak helyeselni lehet. A tapasztalás azonban azt mutatja

hogy a szabályt csak erősítő kevés kivétellel nem úgy érti a dolgot az író emberek legnagyobb része.

A helyes irány szabályainak vitatása, kimutatása és megállítása nem tartozhatván jelen értekezésem körébe, itt csak egy tulajdonát említem fel, a mely nézetem szerint fő kelléke a „remek“ és ennél fogva természetesen a remekség felé törekvő iránynak; mert egymaga három feltételnek tesz eleget: a tisztaságnak, az egyszerűségnek és a csínosságának; értem a szabatosságot.

Legyen szabad mindenek előtt megmondanom, mit értek én e szón „szabatosság“ az irányban.

Ha szabad volna értelmezésben képpel élni, azt a képet választanám, a mely a beszédet a gondolat ruhájának mondja, és így fejezném ki, hogy szabatos az az irány, a mely úgy talál ahhoz a gondolathoz, a melynek ruhául szolgál, mint ha a lehető legjobban rá szabták volna. Tudva lévő dolog, hogy a jól szabott ruha se nem bő, se nem szűk, a természet szépségét el nem rontja, a tagokhoz simul a nélkül, hogy a szabad mozgást akadályozza, és más testre, mint a melyre szabták, csak némileg, de soha jól nem találhat.

Elvontan úgy értelmezem a szabatos-irányt: szabatos az irány, ha se több se kevesebb nincs elmondva, mint a mennyit a tárgy kíván, és ha az egyes kifejezések és a mondat szerkezet úgy vannak választva, hogy minden félreértést vagy félreértelmezhetést kizárva, csak is az legyen kifejezve, a mit a szónok vagy író ki akart fejezni.

Hogy ez a szabatosság a fenforgó körülményekhez képest az illő csínosságot és díszítést ki nem zárja, önkényt világos; a jól szabott magyarkára sujtás is kell, és e sujtás a körülményekhez képest a fekete szörgalandon kezdve egészen a briliánsra rakatos vert arany esatig, gazdagságra és fényre nézve sokféle lehet, a nélkül, hogy a jó szabást elrontsa.

Lássuk már most részletesen, mit kíván a szabatosság:

a) az egyes kifejezések helyes megválasztását és illetőleg kiszemelését;

b) a helyesen kiszemelt kifejezések helyes egymáshoz sorozását.

Kitüzött feladatomban szerint jelenleg csak az első ponttal foglalkozom, sőt voltaképen annak is csak egyik oldalával, vagy, ha úgy tetszik, ágával. Én általában azt kívánom, hogy oly író, a ki bizonyos gondolat kifejezésére bizonyos szót használ, mindig és mindenütt számot tudjon adni arról, hogy mért használta éppen ezeket a kifejezéseket és mért nem másokat. Ez még ott sem oly könnyű, a milyennek első pillanatra látszik, a hol például egy tárgy megnevezésére látszólag más kifejezés nem is állott rendelkezésre, de ezt az esetet ez úttal mellőzvénc csak arra az esetre szorítkozom, a mikor látszólag egyet jelentő kifejezések közt szabad a választás.

Az ily látszólag egyet jelentő szót rendszeren „hasonértelmű“ szónak szoktuk nevezni. Ismeretök és alapos értésök nélkül lehetetlen szabatosan írni.

II.

A hasonértelmű szók körül két irányban kell vizsgáldni, egyfelől tudniillik ki kell mutatni, hogy a két vagy több ily szókkal jelölni szokott fogalmak mennyiben hasonlók egymáshoz, és miben egyeznek egymással; másfelől fel kell keresni, micsoda árnyalat különbözteti meg egymástól az első pillanatra azonosoknak látszó fogalmakat, és ki kell mutatni, melyik kifejezés jelöli sajátosságosan az egyik vagy másik árnyalatot. Az első irányban eljutunk ahhoz a tudáshoz, a melylyel változatossá tehetjük beszédünket, mert módot nyújt ismétlések kerülésére az által, hogy egy ismétlendő szó helyébe mást tehozzunk, a mely a kérdéses helyen és kapcsolatban ugyanazt a fogalmat fejezi ki; a másik irány valódi alapja a szabatosságnak, mert azon tanuljuk meg, hogy bizonyos helyen és bizonyos kapcsolatban egy fogalom kifejezésére az e fogalom jelölésére rendelkezésre álló szók közül melyiket kell alkalmazni, megmutatván egyszersmind, hogy miért kell éppen ezt az egyet, és mért nem szabad mást használni.

Nem vagyok kétségben kívül első, a ki a magyar nyelv-

ben ily vizsgálódással foglalkozott, de elődeim rendszeren abba a hibába estek, hogy vagy az egyik vagy a másik iránynak engedtek tulságos befolyást nézeteikre. Némelyik t. i. a nyelvnek különös gazdagságát látva abban, hogy egy fogalom jelölésére két, sőt több szó is létezik a nyelvben, ezt tiszta nyereségnek vette, és úgy megörvendett rajta, hogy általában nem akart semmi különbséget megengedni, s azt vitatta, hogy akár hol és akár mikor akármelyiket lehet akármely másik helyett használni; mások ellenkezőleg abból a különben alapjában meg nem dönthető igazságból indulván ki, hogy egy nyelvben nem létezhetik tökélyesen azon vagy egy jelentésű két szó, a felcserélés és helyettesíthetés lehetőségét merőben tagadták, és így éppen az ellenkező szélsőségre jutottak. Világos, hogy itt is, mint sok helyt, az igazság közből van. Valamint t. i. kétségen kívül számtalan eset van, a melyben nincs szükség a fogalom nagyon éles megkülönböztetésére, és ennek következtében a megfelelő szó aggodalmas megválasztására, éppen úgy vannak ismét esetek, a hol éppen nagyon élesen és úgyszólván a szórszálhasogatásig különböztetni kell, s ily esetekben szükséges, hogy a szók megválasztása és kiszemelése öntudatosan történjék és biztos tudás alapján, nem pedig csak úgy gondolomra, és egy homályos, néha merőben elmosódott nyelvérzet sugallatára. Mert a nyelvérzet, a mely a közbeszédnek oly biztos vezére, a tudóst, a ki sokszor egy napon öt-hatféle nyelven olvas és sajátít el idegen és idegenszerű eszméket, és a kinek nincs ideje ezeket formaszzerűen is tökélyesen átalakítani magyarrá, minden lépten nyomon cserben hagyja. A hasonértelmű szókat ezért mindkét irányban egyszerre kell vizsgálat alá venni, és a mennyire csak lehetséges, pontosan kimutatni, hogy miben egyeznek, miben különböznek.

Hátra van, hogy eléterjeszszem, miesoda elveket követtem, miesoda alapokból indultam ki vizsgálódásaimban.

Élő nyelvvél levén dolgom, feladatam sok körülmény következtében bajosabb, mint azoké, a kik a megállapodott nyelvtanra épített, zártkörű remekirodalom kétségbevonhatatlan tényeire támaszkodhatván, az antik nyelvek synonymikájával foglalkoztak. Mily kevés a mi nyelvünkben a vég-

legesen megállapított és alapul elfogadható tény! A ki csak némi figyelemmel kíséri irodalmunk fejlődését, ol kell hogy ismerje, hogy bár az eszmék köre folytonosan tágul, a tudomány mennyiségileg és minőségileg halad és gyarapodik, a nyelv és irály szabatosága éppen oly bizonyosan hanyatlak napról napra.

Különösen ijesztő mértékben tűnik fel e hanyatlás a természettudományi és lapirodalomban, a törvényes és közgazgatási ú. n. hivatalos irályban pedig már nem is hanyatlás, hanem valóságos kigúnyolása mindennek, a mit nyelv és irály tisztaságának és szabatoságának tartanak minden mívelt nemzetnél. De a midőn a természettudományi mű, csak a szaktudósok zárt körére teszi meg nyelvrontó hatását a lapirodalom és a hivatalos irály megvesztegetik a nép minden rétegeinek beszédjét, és a mily mértékben terjed az irás és olvasás tudása a nép közt, épp oly mértékben ölik el a népjózan nyelvérzetének utolsó maradványát is.

Szükségesnek látom itt óvást tenni egy szemrehányás ellen, a melylyel igen könnyen támadhatna meg a bírálát, t. i. az ellen a szemrehányás ellen, hogy tán ellensége vagyok a nyelv mívelésének. Ha a nyelv mívelésén valaki azt érti, hogy kell, nem kell, vegyünk fel nyelvünkbe mindenféle idegenszerűséget, akár talál belé, akár nem, úgy megvallom, a mívelés e nemének határozott ellensége vagyok. Annak a valódi mívelésnek pedig, a mely abban jár, hogy számba vevén a nyelv összes szókincsét, felkutatván a nyelvformák igazi jelentőségét minden irányban, és a mellett folytonosan szemmel tartván a nyelv jellemző sajátságait, kimutassa, mi módon lehet az emberiség összes mívelődésének, polgárisodásának és tudományának teljes eszmekörét híven átteni magyarrá, a nélkül, hogy a magyar nyelven erőszak történjék: ennek a nyelvmívelésnek, a melynek mint a helyes irányú testgyakorlásnak nem az a feladata, hogy a testnek új tagokat szerezzen, hanem, hogy a természet adta meglevő tagok ügyességét rendszeres gyakorlással minden irányban úgy fejtsse ki, hogy képesek legyenek oly mozdulatok kivitelére, oly erő kifejtésére, a mely tőlök látszólag meg volt tagadva;

és mind ezt a nélkül, hogy a tagokat kificzamítsa, hogy a test részeinek szép és czélszerű arányát elrontsa: ennek a művelésnek nem csak nem vagyok ellensége, hanem a menyire csekély erőm és tudományom engedi, munkás előmozdítója is igyekszem lenni.

Visszatérve tárgyamra, természetesen az a kérdés áll elé, hogy hol kezdjük tehát vizsgálódásainkat, ha egy egy szó valódi, eredeti alapjelentését akarjuk kipuhatolni?

Az első és legtörténetesebb eljárás, a mely e végre kínálkozik, a szónyomozás volna, a mely elemezvén a kérdéses szót, igyekszik jelentésére azoknak az alkatrészeknek a jelentéséből következtetni, a melyek alakulásánál vagy alakításánál úgyszólván anyagul szolgáltak; ám itt mindjárt nagy nehézségekre bukkanunk a követendő elvre nézve, mert tekintetben több kérdés iránt kell előbb tisztába jönnünk:

1) Ha már sikerült egy szót felbontani gyökre és képzőre, feltéve, hogy mind a gyök, mind a képző jelentésére nézve tökélyesen tisztába tudunk jöni, melyeknek van nagyobb befolyása a származott szó sajátos jelentésére, a gyöknek-e vagy a képzőnek?

A kérdés korántsem oly egyszerű, a milyennek első pillanatra látszik. Ha egyes kifejezés értelmezéséről van szó, csakugyan könnyű eligazodni, a felelet ilyenkor egyszerűen a lesz, hogy a gyök ilyen vagy amolyan eredeti jelentése a képző által ilyen vagy olyan módon módosul, tehát a szó ezt vagy azt jelenti; pl. kórság, a „kór“ gyökből és a „ság“ képzőből alakul. Mi a „kór“ gyöknek eredeti jelentése? Nézetem szerint se Molnár Albert, se Szabó Dávid, se a „Magyar nyelv szótára“ nem fogták fel helyesen alapjelentését, a midőn a szokott „morbus, languor“ jelentésből indultak ki; azt hiszem, hogy e gyök semmi egyéb, mint a nép száján elnyújtott „kor“. Tény ugyanis, hogy különösen az or végzetű egytagu szokat hajlandó a közbeszéd nyújtani; a „bor“ sok helyt „bór“-nak hangzik, sőt úgy is írják; „sor“ és „sór“ hasonlólag egy; éppen úgy vagyunk a „por“ és „pór“ kiejtéssel — az utóbbin természetesen nem értem a német „Bauer“-ból, a mely némely vidéken még ma is „Bur“-nak hangzik, alakult „pór“

szót —, a melyek nem egyebek mint tájbeli változatai ugyanazon egy szónak. Ha pedig „kór“ nem egyéb mint „kor“ az az időszak = spatium temporis, periodus, Zeitraum; „ság, -ség“ képzőnek pedig az a jelentése, hogy a gyök vagy törzs értelméből állandó tulajdonságot csinál, a melyet valamely tárgyra lehet ruházni: „kórság“ vagy a mint most szoktuk írni „kórság“ nem jelenthet egyebet, mint oly állandó tulajdonságot, a mely a kor-ból származik vagy korra vonatkozik. Minthogy pedig a közhasználatban e szó betegséget jelent, világos, hogy csak is oly betegséget jelenthet, a mely vagy a korból származik, vagy a korrall jár, és csakugyan eredeti jelentése nem is volt egyéb, mint oly betegség, a melynek rohamai vagy jelenségei koronként állottak elő, vagy olyant, a mely a korrall haladva súlyosbodott, tehát idegen szóval élve, vagy periodicus vagy chronicus betegséget, a mint régebben nem is ismertek mást, mint vízkórságot, aszkórságot, holdkórságot és a „kórságot“ önállóan a nyavalyatörés jelölésére; senkinek se jutott volna eszébe a lázrohamot, vagy a tüdőgyuladást kórságnak nevezni. Mellesleg jegyzem meg, hogy e szerint csak is „kórság“ a betegséget jelölő szó, a „kór“ magára nem jelent ilyet, és ennél fogva a kórház, kórjel, kórállapot, kóroda stb. mind hibásan képzett szók, a melyek csak erőszakos úton vonhatók azokra a fogalmakra, a melyek jelölésére a mai orvosi műnyelv használja.

Ámde a kérdés más alakot ölt, mihelyt ugyanegy gyökből különböző képzők, vagy különböző gyökökből ugyanaz a képző alkotnak különböző szokat; pl. ha „ír“ gyökből lesz: irás, irat, iromány, írka, írnök, iroda; vagy a „-ság, -ség“ képző alkotja az: inség, nyomoruság, szegénység, szükség szokat az „in“, „nyomoru“, „szegény“, „szük“ gyökökből és törzsokből.

Én abban a nézetben vagyok, hogy különösen a hasonlóságot szókra nézve az elv az: az értelem rokon volta a gyökben vagy törzsben gyökerezik, a képzőnek ellenben megkülönböztető szerepe van, és ebből elvonom első elvemet, hogy t. i. két rokonértelmű szó vizsgálatában a rokonságot mindig a gyökben vagy törzs-

ben, a különbséget a képzőben kell keresni.

2. Ha a kérdéses szó elemzésére nincs elegendő alapos adat, értem hogy vagy nem tudjuk elég biztosan meghatározni, hogy az előttünk levő szóban melyek a törzs- vagy gyökrészek, mennyi a képző? vagy pedig a felbontás sikerül ugyan, de nincs határozott adatunk az alkatrészek eredeti jelentéséről: ily esetben természetesen cserben hágy az elemzés, és kénytelenek leszünk más módszert alkalmazni.

3. Az elemzés még különösen felmondja a szolgálatot, ha valamely szó idegen eredetű, és csupa bangváltozattal lett magyarrá, és azután az ujonnan képezett szóknál. Az ilyeneknél történelmi kutatás válik szükségessé, a mely sokszor nagyon furesa eredményekre fog vezetni. Így pl. hiába nyomoznók az „iblaný” szó eredetét, ha nem tudjuk, hogy a kérdéses anyag francia felfedezője esetleg éppen ibolya színére alapította elnevezését, és mivel *ibol* görögül ibolyát tesz, elnevezte „jodine”-nak; a mi vegyészeink pedig visszatérve ez eredetre, alkották szerinte az „iblaný”-t; már pedig megdölgölvá, hogy „ibolya” nem egyéb mint „viola”, ez eredeti latin szóból éppen úgy alkotva, mint „iskola” a „schola”-ból, „ispotály” a „Spital”-ból, az a furesaság áll elé, hogy a tős gyökeres magyar *iblaný* voltaképpen latin gyökből alakult; a puristáink szerint hasonlólag tiszta magyar „czég” nem egyéb, mint a német „Zeiger” magyarosított „czégér” alakjának indokolhatatlan rövidítése; senki se tudná az elemzésből kitalálni a „jelleg” jelentését, ha nem tudja, hogy mondva csinálták, rá parancsolván, hogy jelentse a „typus”-t, még pedig nem eredeti értelmében, a mely = ütés, nem is legközelebbi átvitelében, a mely vagy „veret, lenyomat, benyomás” vagy ennek alapján „dombormű, alak, idom”, hanem legtávolabbra vitt átvitelében, a mely „mintakép”, „minta”.

A második eljárás a nyelvszókás kipuhatólása, részint írói helyekből, részint az élő nyelvből. Itt még nagyobb nehézségekre bukkanunk. Íróinkat illetőleg az előttem álló feladatra nézve mindenek előtt ki kell mondanom, hogy a költők, általában, csak is a feladat egyik ágára, a hasonlatossá-

gók kimutatására szolgálhatnak bizonyító adatokat, sajátosága levén a költői nyelvnek, hogy többnyire képekben és átvitt értelemben beszél, s ennélfogva többször jő abba a helyzetbe, hogy az egyes kifejezéseket átvitt mint eredeti értelmökben használja. A költő továbbá sokszor versmérték és rím szempontjából veszen szabadságot magának olykor még oly kifejezéseket is alkalmazni, a melyeket oly kapcsolatban és oly értelemben bizonyosan nem használ vala, ha prózában ír. Prozái irodalmunkban még eddigelé nem értük el a szabátosságnak azt a fokát, hogy egyes, bár mi kitünő íróink tekintélye elég lehessen egy hasonlatosság vagy árnyalati különbség bebizonyítására. Nektünk még nincs, és a dolog természete szerint még nem is lehet „Cicero”-nk, a kinek tekintélye döntő mindenre nézve, a mit szóban és írásban mintaszerű és egyedül helyes kifejezésnek szoktak mondani; nálunk a tudományos és társadalmi mivelődés sajátos állapotaink miatt nem fejlődhetett lassanként és fokozatosan a nemzet saját testéből és szelleméből, mint a görög és a római, mert miután igen korán nem csak érintkezésbe, hanem sokszorosán összefüzdött viszonyokba is jöttünk oly nemzetekkel, a melyek minden tekintetben messze tulszárnyaltak volt, arra kénytelenültünk, hogy csaknem mindent tőlök tanuljunk, még pedig, el levén maradvá, oly gyorsasággal, hogy a legtöbb esetben idönk se volt azt, a mit elsajátítottunk, alakban és szellemben tökélyesen magunkévá, értem tökélyesen magyarrá tenni; azért hiányzik irodalmi termékeink tulnyomó részénél — ismétlom, hogy itt már nem szölok költökröl — az a sajátoság, a mely a fenforgó kérdésben legdöntöbbs befolyásu, az eredetiség. Elébb csaknem kizárólag latin nyelvtan, szónoklattan és irodalom, jelenleg főleg német — a francia és angol csak ritka és kivételes — tudomány befolyása alatt működik csaknem összes irodalmunk, és e befolyás oly mélyen hatott az irányra, hogy különösen az ugyszólván közönyös fordulatokra nézve már lehetetlen ma kimutatni, melyik az eredeti magyar, melyik a kölcsön vett. A mivelts osztályokban a magyar nyelv csak az új korban kezdett ismét lenni a társadalmi közlekedés közege, és így nálunk az a viszásság történt, hogy az irodalmi nyelv-

nek nem lehetett alapja egy bizonyos művelt társadalom köztekintélyre vergődött eredeti nyelvszokása, mint Rómában az „Urbanitas“, hanem ellenkezőleg, az idegen nyelven folytatott tanulmányok befolyása alatt eredetiségében nagyon hanyatlott irodalmi nyelv vált a társadalmi nyelv mintájává, úgy hogy művelt osztályaink magyarsága semmi támaszt se nyújt az eredeti formákat és eredeti jelentéseket kutató nyelvészeknek.

Romlatlan tisztaságban, megmaradt az eredeti sajtáság csupán az eredeti népdalokban és példabeszédekben és az u. n. szójárásokban. Bár mennyire látszik is két szó egyet jelenteni, én úgy vagyok meggyőződve, hogy a hol eredeti népdalban, példabeszédben vagy szójárásban egyike úgy foglal helyet, hogy a másikkal soha és semmi szín alatt felcserélni nem lehet, ott a két szó jelentése közt különbségnek kell léteznie, és többnyire az illető szólam jelentése fog felvilágosítani az iránt, hogy miben áll az a különbség. Megvallom, hogy vizsgálódásaimban erre fektettem a főszűlyt, innen nyertem eredményeim legnagyobb részét.

III.

Kétségre vonhatatlan tény, hogy a szók értelmezése oly módon, a mely a logikai szabályoknak tökélyesen megfelel, egyike a legbajosabb feladatoknak. Igyekeztem ugyan, a mennyire tőlem telt, mindenütt adni értelmezést, és erre nézve azt a biztosítást kell előre becsátnom, hogy ezek az értelmezések kivétel nélkül mindig valóságos meggyőződésemet fejezik ki; a csupa elmefuttatást, a némelykor önkénytelenül feltalokodó élceskedést, szójátékot gondosan kerültem, s legalább e szempontból itélve mondhatom, hogy értelmezéseim nem ráfogások. Ellenben szívesen folyamodtam ahhoz az eszközhöz, a mely nézetem szerint sokszor többet ér mint a legszabatosabb értelmezés, t. i. az illető szó lefordításához más nyelvre, többnyire latinra és németre; ámde itt

kötelességemnek tartom, két nevezetes körülmény kiemelését:

Először arra kell figyelmeztetnem, hogy valamint a számírásban minden számjegy értéke két körülménytől függ, alakjától és helyétől, úgy hogy, a mint szokás mondani, kétféle értéke van, sajtáságos értéke és helyértéke: éppen úgy van a beszédben minden egyes szónak kétféle jelentése, sajtáságos jelentése, a mely szóalakjánál fogva illeti, és helyjelentése, a mely attól függ, hogy bizonyos kapcsolatban és mily kapcsolatban fordul elé a beszédben, a mely helyjelentést nem kell összevetni azokkal a módosulásokkal, amelyeknek a ragozásokozója, és a melyek különböző viszonyokat jelölnek, de a szó jelentését nem másítják; így pl. e szó, 'írás' mást jelent, ha azt mondom: egész nap írással voltam elfoglalva, mást e szólamban: adja bé írásban, meg mást e versben: itt az írás, forgassátok... ismét mást e mondatban: ezen a kövön valami írás van; de nem is kell összevetni az úgynevezett átvitelekkel és képes kifejezésekkel, mert megesik, hogy alapjában még az egyszerű fogalom nem is változik és mégis más jellemző tulajdonságát tünteti ki a kapcsolat változtával. N. j ó r e n d b e n tartja k ö n y v e i t. E mondatban a könyv szó önkénytelenül különböző fogalmakat állít előnkbe a szerint, a mint a rendet tartó személy könyvtárnok vagy kereskedő, de a rend is merőben különböző a két esetben, holott se a könyv se a rend szó sincs egyik esetben is u. n. átvitt értelemben használva, és a mondat se foglal magában átvitelet vagy képet. Sőt a hasonhangzásu szókat a beszédben csak is a kapcsolat különbözteti meg, és hogy pl. „elég“ azt teszi-e, hogy 'satis' vagy azt, hogy 'comburitur'; az „ér“ 'vena' vagy 'valet' vagy 'attingit'; „szám“ 'numerus'-t jelent-e vagy „os meum“-ot; „késél“ = 'acies cultri' vagy pedig = 'moratus es' stb. stb. nem lehet egyébből kivenni, mint a kapcsolatból; innen következnek:

Másodszor, hogy miután a tárgyak határozott elnevezéseit kivéve, különböző nyelvek egyes szavai, ha egyet jelentenek is, egymást úgy szólván tökélyesen soha se fedik; a hányszor valamely magyar szó értelmezésére idegen szóhoz fogok folyamodni, kivétel nélkül mindig csak az éppen

kérdésben forgó kapcsolatra kérem alkalmazni azt az állítást, hogy a felhozott idegen szó az értelmezendő magyar szóval egyet jelent. Ez óvatosság számba nem vétele egyik nevezetes forrása a nyelvrontásnak. Ugyanis kétségtelen tény, hogy a leggazdagabb nyelvnek sincs annyi különböző szóalakja, hogy minden elvont és öszszerű fogalom jelölésére képes legyen egy-egy külön alakot szolgáltatni, hanem mindezekben egy-egy szónak több szerep jut; de a szerepek ez egyesítése különböző nyelvekben nagyon is különböző, úgy hogy rendszeren ugyanazon szerepek nem találunk mindig ugyanazon szóhoz. Ennek az a természetes következtetése, hogy az egyik nyelv egy sor kapcsolatban, a melyben egy más nyelv mind ugyanazt a kifejezést használja különböző értelemben, kénytelen lesz mind különböző kifejezésekkel élni, holott más esetben éppen a megfordított viszony áll be. Előnye e tekintetben egyiknek sincs, de tagadhatatlan, hogy ebben rejlik egyik főjellemvonása a nyelvek sajátosságának; és azért jutnak tévútra mind azok, a kik egymást tökéletesen fedő szókat keresnek két nyelvben, azaz olyanokat, a melyek mindig és minden kapcsolatban egyet jelentenek, a melyek tehát minden átvitelre és képes használatra tökéletesen egyenlőn alkalmasak. E törekvésnek köszönünk egy rakás nyelvújítást szóban és fordulatokban, a melyek a mellett, hogy a nyelven erőszakot tesznek, még hivalkodók is, a mennyiben semmi szükség sem volt rájuk; az illető kifejezés vagy fordulat ugyanis rég megvolt a nyelvben, csak hogy az illető éppen ott nem kereste, a hol volt. Lesz alkalmam egynehány ily esetet ez értekezésem folytatásában bemutatni.

De ez észrevétel különösen fontos a hasonértelmű szók vizsgálataira nézve. Igen gyakran történik ugyanis, hogy két oly szót, a melynek más nyelven csak egy felel meg, hasonértelműnek tartanak, holott nem azok, miután az illető szó különböző jelentéseinek kifejezései, így pl. ár, jutalom és dícsőség nem hasonértelműek azért, hogy németül mind a három „Preis“; ép oly kevésbé messze és bő, holott németül mindkettő „weit“. Ellenben igen is hasonértelműek oly szók, a melyeknek más nyelven különböző kifejezések

felelnek meg, ha ez utóbbiak is hasonértelműek, és noha pl. szegény = pauper, szükölködő = inops, e szók mégis hasonértelműek.

IV.

Csak még egy kérdésre kell felelnem, mielőtt sajátképp feladatom: a hasonértelmű szók részletes tárgyalása, kerülhet sorra. E kérdés az, hogy mit értek hasonértelmű szókon.

A hasonértelműség fogalma már természeténél fogva igen tágas, és a fogalmak rokon voltán alapulva, látni való, hogy éppen annyi fokozatot mutat, a hány fokozata van általában a rokonságnak. Ez értelemben véve hasonértelmű volna minden oly két szó, a mely bármi tekintetben rokon fogalmak jelölésére szolgál. Ily tág értelemben azonban nem vesszük itt a hasonértelműséget, hanem az itt feltett czélt tekintve csak oly szókat vesszünk hasonértelműeknek, a melyeknek jelentései annyi pontban egyeznek egymással, hogy bizonyos esetekben egyik a másik helyébe léphet, a beszéd szabatos értelmének megzavarása nélkül.

Itt azonban egy nevezetes tényezőt nem szabad szem elől téveszteni, t. i. az egyéni felfogást, a mely alá az egyes vidékek különböző felfogását is odafozlalom. Az értelemi tehetségek, különösen pedig a különböztető ítélet nagyobb vagy kisebb fejlettségénél fogva, némely ember nem tud különbséget tenni két oly fogalom közt, a melyet egy másik oly tisztán különböztet, hogy soha össze nem véti; egyes vidékeken különösen bizonyos szók átvitelére nézve különböző a nyelvszokás. Én, a mennyire e dolgokról tudomásom van, igyekeznem fogok valamennyire tekintettel lenni.

Ismételve mondom ki, hogy ha két hasonértelmű szóra nézve csak egyetlen egy szólamot találok a nyelvben, a melyben változatlanul csak az egyik szó foglalhat helyet, és a másik semmi esetben se helyettesítheti, mindig azt következtetem, hogy a két szó jelentése közt lenni kell valami árnyalati különbségnek, és igyekszem az árnyalati különbséget

kimutatni; de semmi esetre sem vállalom felelősséget megkülönböztetésem helyes voltáért. Célom főképp az, hogy a tárgy körül eszmecsérét jindítsak, s elég érdekesnek tartom, eléggé meg vagyok győződve fontosságáról, hogy remélhessem mások hozzá szólását. Sokszor más tévedése ébreszti fel bennünk a helyes eszmét. Ha ez sikerül az én tévedéseimnek, meg leszek elégedve avval a nemleges érdemmel, hogy nálamnál élesebb látásu szemek figyelmét irányoztam e tárgyra, a mely oly nagyon megkívánja a kellő felvilágosítást.

V.

Hasonértelmű szók fejtegetése.

1. azonos, egyenlő, egyforma, hasonló, összeillő, találó.

Különböző tárgyak összehasonlítása vagy a külalak, vagy a lényeg tekintetéből történhetik, megjegyezvén, hogy a mit egy-egy esetben lényegnek veszünk, a fenforgó érdekez képest nagyon különböző dolog lehet, u. m. mennyiség, minőség, érték, hatás, erő stb. Ha már most két tárgynak lényege közt nem tudunk semmi tekintetben különbséget találni, e két tárgyat egyenlőnek mondjuk; egy koczká- és egy gömb-alaku darabsó, a melyek mindenike egy fontot nyom, egyenlők, mivel lényegökben nincs különbség; a jól rendezott államban a polgárok egyenlők, mert a törvény végrehajtása és alkalmazása nem tesz köztök különbséget; egyenlő két oly pénzösszeg, a mely bár különböző pénznemben kifejezve, mégis ugyanazt az értéket állítja elé, mint pl. 8 o. frt. és 20 frank. Ha a lényegét nem tekintve két tárgy külalakjának alkatrészei ugyanabban az arányban állanak egymáshoz, e tárgyak hasonlók; a mennyi golyó van a világon, mind hasonló egymáshoz; egy vászonra festett arczkép hasonló lehet az eredetihez. Átvitt értelemben is hasonlók pl. oly események, a melyekben a tények minősége és sorozata ugyanaz, csak hely, idő és személyek mások. — Az egyenlőségben nincs fokozat, két tárgy vagy egyenlő, vagy nem egyenlő; a hasonlóság

ellenben igen is képes a fokozásra, a mennyiben az arányok azonos volta inkább vagy kevésbbé pontos, tisztán vagy csak homályosan kivehető; különösen könnyű hasonlóságot találni oly idomokon és alakokon, a melyek körvonalai nem élesek, részletei nem jellemzők, ilyenek pl. felhőalakok hasonlóságai állatokhoz és emberekhez, sőtétben látott tárgyak hasonló volta bizonyos alakokhoz, stb. Egy tárgy egyenlő a másik k a l, de hasonló a másik h o z. Az egyenlő és hasonló közt közbül áll az egy f o r m a fogalma, a mely az idegen eredetű „forma“ jelentése alapján inkább külalakra vonatkozó hasonlóságot látszik jelenteni, és a magyar nyelv szótára szerkesztői, tán éppen az elemzés alapján ugy is értelmezték, azonban az élet és gyakorlat nem ugy használja, hanem ugy látszik e kifejezést „forma“ oly módon érteni, hogy csak hozzátvetőleges egyezést jelöl; ezért az „egyforma“ nem csak a külalakra, hanem a lényegre is vonatkozik, és azt jelenti, hogy „körülbelül éppen olyan“, így pl. egyforma ruhát emlegetvén, nem csak az alakra gondolunk, hanem értünk rajta ugyanegy szövetből való, ugyanazon színű és szabásu, és legfőlebb csak nagyságban különböző ruhákat; az egy ezredbeli katonák egyenruhája egyforma. Különbö az egyforma épen közbül álló jelentésénél fogva majd az „egyenlő“ majd a „hasonló“ fogalmához közeledik inkább, de alapszámban az egyforma tárgyak se nem egészen egyenlők, se nem csupán hasonlók, legkevésbbé pedig egyenlők és hasonlók egyszerre. Ez utóbbi kettős fogalom jelölésére mennyiségteni írónk egy külön műszót teremtettek, a „congruens“ latin kifejezés magyarítására, t. i. az „összeillő“ szót, nézetem szerint nem egészen helyesen, mert az „illeni“ ige alapjelentésénél fogva, éppen nincs meg benne az egyenlő és hasonló fogalma; a legkülönneműbb tárgyak illhetnek egymáshoz éppen azért mivel nem egyneműek. Mielőtt azonban itt tovább megyek, legyen szabad az „illik“ és „talál“ igék jelentőségéről megmondani nézetemet.

Az „illik“ ige eredeti és anyagi alapjelentése homályos, és tudtommal, nyelvünk jelen állapotában, kivétel nélkül átvitt értelemben használjuk; ez értelmet tán legrövidebben így lehetne kifejezni: két dolog illik egymáshoz, ha együtt lé-

tők kellemes hatást tesz arra az érzékünkre, a melylyel észleljük. Így illik egymáshoz két szín, két idom, két ember, két hang stb. Hogy itt az „egyenlő és hasonló“ voltának feltétele nem létezik, önkényt világos, sőt bizonyos tekintetben ki van zárva.

„Talál“ vagy „tanál“ sajátlag az, a ki keresve kapja azt, a mit kapni kívánt, a mint ezt a „lel, talál, kap, felfedez, észrevesz, -ra-, re bukkan“ igék tárgyalásánál meg fogom mutatni. A találás feltétele tehát egyfelől a keresés, másfelől a keresett dolog ismerete. A ki azt mondja, találtam szállást, avval megvallja, hogy keresett szállást, de egyszersmind azt is, hogy előre tudta milyen és mekkora szállás kell. Ves-sük csak össze e mondást: ha nem találok olyat, a melyet keresek, fogadok olyat, a melyet kapok, — mikor kerestem nem találtam, ime, most rá akadtam, — merőben egyebet kerestem s véletlenül erre bukkantam stb. Már most átvitt értelmében is hasonló alapokon kell hogy álljon jelentése; e szerint tán így fogunk helyesen értelmezni: egy dolgot „talál“ a másikhoz, ha éppen azt adja hozzá, a mit hozzá adni kellett vagy kívánatos volt; így talál a felelet a kérdéshez, talál a cserépdarab éppen abba a csorbába a honnan kitört; talál a nyél a fejszébe, a dugó az üveg szájába, a csap a lyukába, a fedő fa-zékra stb. Világos, hogy itt a találó dolog mindig keresett vagy kívánt dolog volt, és az egymáshoz, egymással, egymásra találó tárgyak legalább bizonyos tekintetben egyen-műek.

E két kelmének a színe összeillik, tehát azt teszi, hogy a két szín együtt látva kellemes hatást tesz a szemre; e két kelme színe talál, pedig azt teszi, hogy az egyiké éppen olyan mint a másiké; — ez a kő illik ebbe a nyílásba, és ha kellően megfaragják és idomítják, találni is fog belé; ez a mellény jól illenék a nadrághoz, de nem talál a testemre stb.

Ebből eléggé látszik, hogy a „congruens“ jelentését se az „összeillő“ se a „találó“ nem fejezi ki szabatosan, nézetem szerint itt helyes lett volna a német példáját követni és a congruens idomokat egymást „fedő“ idomoknak kellett volna nevezni.

De ha két tárgy egyenlő és hasonló, még azért nem

„azonos“. Sajátlag egy tárgy csak maga magával azonos, és az u. n. azonos egyenlet a mennyiségtanban $a=a$ nem azt mondja, hogy egyik a azonos a másikkal, hanem azt, hogy a azonos maga magával. Innen láthatjuk rögtön, hol van helyesen alkalmazva az „azonos“ kifejezés, ott t. i. hol a kérdésben forgó tárgyak csak látszólag különböznek, holott mindig csak ugyanazon egy tárgyról van szó, pl. Bonaparte Lajos és III-ik Napoleon azonos személyek; Cicero beszéde Manilius törvényjavaslata mellett és Cicero beszédje a Pompejusra ruházandó rendkívüli teljhatalomról azonosok; ily értelemben lehet két embernek azonos nézete, írhat két ember azonos tudósítást, be kell bizonyítani törvényszék előtt valaki azonos-ságát stb.

Ha tehát két ember nézete azonos, nézetük csak egy, ha egyenlő, mindenkinek külön nézete van ugyan, de az egyiké éppen olyan mint a másiké; ha hasonló nézetben vannak, a nézetek lényegében lehet némi különbség, de a kinyilatkozás alakjában egyeznek; ha egyformák nézeteik, körülbelől egyeznek lényegre és alakra nézve; ha összeillenek nézeteik, a kettő bár különbözik egymástól, de igen jól megállhat egymás mellett; ha talál két ember nézete, az egyik kiegészíti a másikat.

Ez ügyetlen példát szándékosan választottam, mert meg akartam mutatni, mily kevésbé élesek azok a határvo-nalok, a melyek az egyes árnyalatokat elkülönítik, és mily ovatosan kell itt egyeztetni és különböztetni. Azonos nézet és egyenlő nézet oly összefolyó fogalmak, hogy szorosán véve, nincs is köztök észrevehető különbség, pedig mekkora és mily lényeges és szembeötlő különbség van például egyenlő tartozás és azonos tartozás közt, mert ha A tartozik B-nek 500 frttal és C tartozik D-nek 500 frttal, A és C tartozásai egyenlők, de nem azonosok. Ellenben, ha A tartozott B-nek 500 frttal, mindkettő meghalnak, és A-nak C levén az örököse, B-nek pedig D; már most C ugyanavval az 500 frttal tartozik, a melylyel A tartozott B-nek, és ekkor C tartozása azonos az A-éval.

Ezt azok számára jegyeztem meg, a kik talán hajlan-dók lehetnének némelykor hajszásalhasogatással vádolni.

Még van egy kifejezés, a mely némileg ide tartozik; némelykor halljuk és olvassuk, hogy ez a dolog „összevág“ a másikkal; de ez nem egyéb mint eredeti magyar kifejezése annak, a mit a német úgy mond: *das läuft auf Eines hinaus*, és a mit ujtóink roszul és idegenszerűen így szoktak mondani: egyre megyen ki.

Legyen szabad még egy jegyzést ide csatolnom. Az „azonos“ tárgyalása önkénytelenül eszembe juttatá, mily sokszor olvassuk, hogy: a külügyér azonos jegyzéket küldött a nagykövetekhez . . . Bocsánat a kifejezésért, de ügyetlenebb, és ha igaz nevén akarjuk nevezni, ostobább fordítás nem történt a nyelvünk ellen elkövetett számos bűn között, mint mikor a német „Note“-t jegyzéknek fordították. Bátran el lehet mondani, hogy a ki cselekedte, se németül se magyarul nem tudott, de főleg nem tudta mi az a „Note“, és a spanyol tábornok a ki Madrid k alapját (*die Hut von Madrid*) átvette, a Fiescobeli szerezsen a ki leteszi hivatalát (*resignirt*) csak nevetetőbb, de nem nevetségesebb fordítások. Vajjon nem lehetne kiküszöbölni?

2. vágni, szelni, metszeni, hasítani, szabni, faragni, vézni.

Éles szerszám alkalmazásával valamely test összefüggő részeit egymástól elválasztani vagy általában a test részeinek összefüggését megszüntetni, az az alapfogalom, a melyre az elősorolt szókat visszavihetni, és a melyben tehát valamennyien egyeznek.

Az éles ék hatásának módja ismeretes, élét az összefüggő részek közé tolva, megszünteti az összefüggést. Ha az ék éle oly tompa, vagy a részek összefüggése oly erős, hogy az él csak aránylag nagy és hirtelen sebességgel alkalmazott erőszak által nyomulhat be az elválasztandó részek közé, akkor vágunk. A vágásnál több hatása van az erőnek mint az ék alaknak, és innen van az, hogy a vágni igével akkor is élünk, ha valamely testet más testhez oly nagy erővel hozzá ütünk, hogy él nélkül is benyomást hagy maga után; így vágunk valamit a földhöz, valakinek a fejéhez, valakit pofon vágunk, valaki az ágyba vágja magát. — Ha az alkalmazandó erő csekély és szinte észrevehetetlen, és a ha-

tás, t. i. a részek elválasztása főszközlője az ék éle, akkor „szelünk“ vagy „metszünk“; a szelés és metszés közt az a különbség, hogy a szelés csak egyenes irányban megy, tehát szelés által vagy egyenes vonal vagy sík keletkezik; a metszés görbe is lehet; továbbá a szelés nagyobb vagy kisebb darabot mindig tökélyesen külön választ a test fő zömétől, a metszés ellenben csak bizonyos kiterjedésben választja el a részeket egymástól a nélkül, hogy szükségképen a test egy része a többitől merőben külön váljék; szelünk egy darab kenyeret, felszedeljük a dinnyét; de az orvos felmetszi a kelevényt, kimetszi a hólyagot, mikor a hólyagkövet ki akarja venni, stb.

A vágás, szelés, metszés néha csak bizonyos mélységig és részben kezdi meg, azután valami más erőszak folytatja tovább, ekkor hasítunk; a favágó a fűrészszel elébb rövidre vágja a hasábokat, azután a rövid czölönköket fejszével felhasítja, mert a fejsze csak kevésbé mélyen hat be élével, azután vastagságával feszíti szerte a még összefüggő faszálakat; egyébiránt történhetik hasítás éles szerszám előleges használata nélkül is.

Ha a vágásnak, szelésnek vagy metszésnek a célja egy idom vagy bizonyos alak képzése nyers vagy félkész anyagból, két eset áll elő. Vagy az a cél, hogy az előállítandó alak egyes részeit inkább méreteik mint tökélyes idomuk tekintetéből csak úgy kinagyoljuk, ez szabás, vagy az, hogy az anyagtömegből apró darabokat bizonyos rendszer szerint úgy és addig vagdalunk, a míg a tömeg a kívánt alakot ölti, és ez faragás. Az ács a fatörzsököt elébb megfaragja, azaz addig vág és hasít le róla forgácsot, a míg a kellő négyszögű alakot kapja, azután pl. szarufákat szab belőle.

Ha az éles szerszám élével csak bizonyos mélységig hatol a test felszínébe, és ez által akár csupa saját benyomása, akár forgácsok kiemelése által nagyobb vagy kisebb mélyedéseket csinál, akkor ez az eljárás vézés; pecsétnyomókat pl. vésvé készítene, és hibás e szerint a metsző kifejezés, a melyet a pecsétnyomók készítői felvettek, ők vézők, éppen úgy mint a litho-, charko-, és xylographusok, nem kő-, réz- és fémetszők, hanem „vézők.“

A szelésnek és metszésnek oly nélkülözhetlen feltétele az él hatása minden idegenszerű erőszak nélkül, hogy már ollóval, fűrészszel nem szelünk, se nem metszünk, hanem vágunk. Általában a vágni, a legszokottabb és legáltalánosabb kifejezés. Az életben metsző szerszámról nem mondjuk: nem szel, nem metsz, hanem azt mondjuk „nem vág“.

Külön jelentésű és némileg ide tartozó kifejezések még darabolni és tagolni.

vágni = caedere, szelni = secare, metszeni = incidere,
hasítani = scindere, findere, szabni = apte consecare,
faragni = sculpere, vézni = scalpere.

3. -ért, miatt, végett, -ban -ben, -tól -ől,
után, következtében, -ul -ül

és

-ért, gyanánt, helyett, -nak nek, képiben,
-képen, -ként.

Ujabbkori nyelvrontó nyelvmivélésünket tán semmi se itéli el oly méltán mint az, hogy az ő bűne következtében az e cikk elején elsorolt szócskák hasonértelműekké váltak. Magok azok, a kik csaknem minden irataikban menthetetlenül összezavarják és vétik őket minden lépten-nyomon, nem hiszem, hogy meg ne döbbenjenek, a mikor így egymás mellé sorozva meglátják. Mit? hát én ne tudnám, hogy -ért és -tól nem mindegy; én véteném össze a miatt-at az után-nal? stb. kérhetnék némelyek méltatlankodva. — Igenis, nem! azaz, hogy tudja-e valaki vagy sem, hogy két szó közt különbség van, és mily különbség, arra nem tudok felelni. Megeshetik hogy tudja, hogy tán még jobban tudja mint én, de mit ér az a tudás, ha nem alkalmazza? vagy még jobban kifejezve: annál nagyobb bűn, ha tudja, hogy nem mindegy, mégis összeveti.

Lám! ennek is a felületesen és vásári munkának készült szótárak első sorban okozói. Mit is csináljon a németül gyengén tudó fordító, ha az a németben oly sokszor és oly különböző fordulatokban előforduló „wegen“ viszonyzó megakasztja és ő aztán elévevén német-magyar szótárát, azt találja benne:

wegen, -ért, miatt, végett.

Csoda-e aztán, ha pl. így fordít: Ich komme wegen der bewussten Angelegenheit = a tudva lévő ügy miatt jöttem; wegen anhaltender Regengüsse sind die Strassen unwegsam = a folytonos esőzések végett járhatatlanok az utak; wegen eingetretener Nebel hat sich der Zug verspätet = a beállott ködért elkészt a vonat stb. Vagy tán nem olvasunk ilyent minden könyvben és minden lapban?

Kétségbevonhatlan tény, hogy -ért okadó viszonyrag s mely az okot tünteti ki, és oly általános jelentésű, hogy ha valaminek okát nem tudva tudakozni akarunk utána, önkénytelenül azt kérjük, hogy „miért“, és ha a kérdett rossz kedvű, s nem akarja velünk tudatni a kérdett okot, vagy maga sem tudja, azt feleli rá: hát „azért“.

Am de az -ért azért még se talál akármelyik okhoz, mihelyt ez az ok és az ok hatásának módja tudva van. Az -ért eredeti jelentése azt a nehézséget gördíti előnkbe, hogy itt minden lehető valószínűséggel két vagy tán több egyenlő hangzó gyök egyenlő képzeménye áll előttünk. Gyanítom, hogy az az -ért, a mely = wegen, az az -ért, a mely = für, nem ugyanazon egy „ér“ gyöknek a származékai, hanem ha valaki az ér = tangit, attingit és az ér = valet, vim habet, alicuius momenti est szokat vagy gyököket egynek veszi, a mit lehet is, miután, bár kissé erőszakosan, fel lehet találni a kapesot abban a körülményben, hogy valami úgy hat valami egyébre legkönnyebben, ha hozzá ér, és az érdek származék oly jelentésű, hogy akármelyikből lehet származtatni. Azonban legyen bár egy gyök vagy kettő, annyi bizonyos, hogy alapjelentés kettő van, és ez oldja meg a kérdést. Az -ért = wegen, abból az ér-ből veszi eredetét, a mely = tangit, és innen van az ő általános jelentése, mert bár mi távol érintkezés létezik ok és okozat közt, bár mily módon adott is az ok lételt az okozatnak, az -ért helyesen fogja jelölni az okot; ánde ebből származik a megszorítás is, a mely azt mondja, hogy az -ért okadóval csak ott szabad élnünk, a hol az ok és okozat között csak nagyon laza a kapcsolat és az okozás módja homályos vagy legalább nincs kifejezve. Innen is van, hogy a „miért“ kérdésre helyesen soha se felelhetünk egyetlen egy szóval, a melyhez -ért-et

ragasztunk, hanem mindig egész mondattal kell felelnünk, a melyet „mert“ vezet be, vagy határozottabban „azért, mert“. Erre: miért zárták el ez embert? nem lehet helyesen úgy felelni: lopásért, hanem úgy kell: azért, mert lopott. Megjegyzem hogy azért „lopásért bünhödni“ lehet, de ennek az „ért“-nek más a jelentése, a mennyiben a lopás itt már nem ok, hanem a bünhödés az az egyenérték, a melylyel a büntető hatalom a lopás bűntényét a bűnössel jóvá téteti.

Ebből továbbá azt következtetem, hogy az -ért, mint egyszerű okadó, nem is szerepelhet egyebütt, mint e két szóban miért és azért, mert bármily állító mondatban, a melyben ok és okozat fordul elő, legalább már van a kapcsolatra és az okozás módjára nézve némi határozottság, és mihelyt ez létezik, már az -ért -tel nem lehet helyesen élni.

Az a kérdés áll itt elő, hogy tehát mind helytelenek-e az ily szólások, mint: „valami dologért szeretnék veled beszélni“, „azért a bizonyos ügyért jöttem ide“ stb., a melyeket mindennap hallhatni? Felelet: attól függ, hogy mily értelemben vesszük. Ha a dolog az ok, a mely beszélgetésre való vágyamat előidézi, a szólám feltétlenül helytelen, de ha az a dolog beszélgetésünk tárgya akar lenni, és célom az, hogy téged e dolog érdekében valamire rá akarjak bírni, a szólám épen oly helyes lesz, mint a mely helyesen mondjuk: „tégy szót érettem“. Ha a dolog csupa ok, helyesen csak így lehet mondani: „azért szeretnék veled beszélni, mert dolgom van veled“. Éppen úgy mást mondok, ha „valami ügyért jöttem“, meg mást, ha „azért jöttem, hogy valami ügyről értekezünk“.

Ez pedig nem hajszállhasogatás. Vessük csak össze a következőt: „Pénzért jöttem“, „azért jöttem, hogy pénzt kérjek“, „pénz után jöttem“, mindjárt meglátjuk a különbséget. A ki pénzért jő, azért jő, mert jövedeleért vagy kapott már vagy remél kapni pénzt mint jutalmat; a ki pénz után jő, azért jő, hogy azt a pénzt, a melyet bizonyosan kapnia kell, a melynek számára kész voltára mint bizonyosra számított, magával elvigye, a ki pedig azért jő, hogy pénzt kérjen, annál a pénzre való szükség az ok, a mely jövedelét okozta.

Hogy mondjuk tehát helyes magyarsággal azt, a mit a német így mond: Ich bin wegen des Geldes gekommen.

Ugy nem: „A pénzért jöttem“, mert ez azt tenné: Ich bin für das Geld gekommen.

Ugy sem: „A pénz után jöttem“, mert ez = Ich bin um das Geld gekommen, vagy: nach dem Gelde gekommen.

Hanem úgy: A pénz dolgában vagy ügyében jöttem.

Azt hiszem, hogy az -ért dolgában tisztában vagyunk.

Az okviszony általán véve kétféle lehet, vagy olyan hogy az ok előidézi az okozatot, az ok tehát lételt ad valami okozatnak, ez esetben „következtében“ jelöli a kérdéses viszonyt, vagy ellenkezőleg az ok azt eszközli, hogy valami nem történhetik, akadályozza az okozat létrejöttét, és ekkor „miatt“ fejezi ki a jelölendő viszonyt. Ha tehát a folytonos esőzés előidézte az utak járhatatlan voltát, úgy fejezzük ki: „a folytonos esőzés következtében járhatatlanok az utak“: és ha a beállott köd akadályozta a vonat haladását, „a vonat a beállott köd miatt késett el“, vagy helyesebben „a beállott köd miatt nem haladhatott“, valamint általában „miatt“-nak inkább tagadó mondatokban van helye. A német mindkettőt „wegen“-nel fejezi ki.

„Miatt“ és „következtében“ azonban távol fekvő és úgy szólván nem szoros érintkezés útján ható okokat jelölnek, de ha az ok és okozat közvetlenül érintkeznek, miatt helyébe „től-től“, következtében helyébe „ban-ban“ áll. A vonat a köd miatt nem haladhatott, mert a gépvezető a ködtől nem látott; N. lábtörés következtében elállott seblázbán halt meg.

Innen lelik megfejtésöket a közmondásszerű következő szólások: „nem lát a szemtől, a füsttől nem lehet két lépésnyire látni, tölem tégy a mit tetszik (nem „miattam“), ijedéskor szörnyet halt, bámultában eltátotta a száját, majd megpukkadt nevetésben, örömben szökdécselt, inlázban halt meg, fájdalmában ordított“ stb., a mely szólásokban a német „vor“ viszonzyszóval él, az utolsó előtti kivéve, a melyben németül „an“ áll.

Ezzel ki van merítve az okot jelölő viszonzyszók és viszonyragok sorozata, és rövidebbre összesenva mondhatjuk:

Határozatlan okot jelöl -ért, de csak e szóban miért és azért.

Határozott okot, a mely közvetlenül szül okozatot, -ban; a mely pedig csak távolról foly be az okozat létrejöttére, -következtében.

Határozott közvetlen akadályt jelöl -tól-től, távolról akadályozó körülményt miatt.

„Következtében“ helyett kezdik felvenni a „folytán“ szót, a mely merőben egyebet jelent. Figyelemre méltó és kerülendő hiba!

„Végett“ nem is jelöl okot, hanem cél, és helyesen csak igenevek előtt áll; sajátlagos rokona a-ra, re; tanácskozás végett elmehetünk valahová, de tanács végett soha se, hanem megyünk vagy tanácsot, kérni, vagy tanácsot adni, vagy a végett, hogy tanácskozzunk. Végre meg kell mondanom, hogy mit keres itt az -u-l-ü l. Egy dörék tudósunk, Akadémiánk tagja, és a magyar nyelv tanára egy könyvet küldött tanártársának ily tartalmu czédula mellett: Tekintetes N. N. Urnak elolvasásul (sic); de nem áll egyedül e tekintetben. Honnan veszi magát az itt mutatkozó tévedés, alább fogom megmutatni.

A szótárak „wegen“ alatt még említnek „-ból-ből, -rare nézve, tekintetében vagy tekintetéből“, kifejezéseket; hogy a két utóbbit helytelenül, azt hiszem, nincs mért bizonyítanom. A -ból-ből ugy látszik, mint ha mégis valamikép ide tartoznék, mert olvashatni és hallhatni efféléket, mint „haragból tette“, „makacsságból hallgat“, stb. de azt hiszem, hogy ezek germanismusok, a melyek különösen az osztrák provinciálizmusból származnak, mert csak Austriában mondják: aus Zorn, aus Verstocktheit stb, e helyett vor Zorn vagy im Zorne; magyarul pedig tán helyesebben mondjuk: „haragjában, makacsságában“.

Következik most a második -ért az ő rokonaival.

Egyike a legkorábbi tapasztalatoknak, a melyeket az emberi nem szerezhetett, kétségen kívül az volt, hogy az embernek emberre van szüksége, hogy „nem jó, hogy az ember egyedül legyen a földön“, szóval, hogy egymásra vagyunk szorulva. E tapasztalat társulást szült, a melynek célja volt,

kölcsönösség alapján egymáson segíteni, egymás szükségét pótolni. A mivelődés és polgárosodás legalsóbb fokain az emberek szükségai nagyon egyszerűek, és ennél fogva az a szolgálat, a melyet egyik a másiknak tesz ily szükség pótlására, bármi különmeműnek látszik is mai felfogásunk szerint, mégis körülbelül egyenlő fontosságu. Éppen az a fontosság, a melyet körülményeink és szükségaink szempontjából tulajdonítunk valamely tettnek vagy tárgynak, egy közös mértékké válik, a mely képesekké teszen, hogy a legkülönbözőbb természetű dolgokat egymáshoz mérhessük. Az az arabs, a ki közel az éhen haláshoz a sivatagon egy zacskó drágagyöngyöt lel, és ismét elhányja azt mondván, hogy „bár leltem volna egynéhány dátolyt“, igen szép példája annak, hogy az épen fenforgó körülmények egyes esetekben, mily különböző fokra emelhetik vagy szállíthatják a tényeknek és tárgyaknak a fontosságát. A fontosság e különbözősége pedig annál feltünőbbé vált, mennél inkább szaporodtak az emberi nem fejlődésével a vágyak és ennél fogva a szükségek is. Így keletkezett lassanként a mérésnek és számításnak egész rendszere, a melynek alapja az egyenlőség. Tudva levő dolog, hogy a közlekedés az emberi nem őshajdani állapotában cserén kezdődött; a csere alapfogalma onnan indul ki, hogy: „én teszek, hogy te is tégy“ vagy „én adok, hogy te is adj“ vagy a kettőt egybefoglalva: „teszek, hogy adj, vagy adok, hogy tégy“.

Ha az ügy ily egyszerű feltétel alatt be van végezve, az arra mutat, hogy a váltott tett vagy adomány a két félre nézve tökélyesen egyenlő fontosságu volt, és ez a tökélyesen egyenlő fontosság az a viszony, a melyet az -ért jelöl. Különösen szemmel tartandó itt, hogy a fontosság ez egyenlő volta, a szükség érzetének és nem más tekintetek kifolyása, mert csak a szükség érzete alapja az értéknek, holott az a fontosság, a melyet más tekintetek tulajdonítanak valamely tétlynak vagy tárgynak, a becs fogalma alá esnek. A szomjuzónak ital kell, a mely az ő szomjúságát oltja; ez ital értéke tehát attól függ hogy mennyire hágott a szomjúság, és mennyire képes az ital e szomjúságot oltani, ez érték oly határozott valami, a mit az adott körülményekből mintegy ki lehet számítani; a becs ellenben számos és különböző körülményektől függhet

a melyek számításnak nem lehetnek alapjai és elemei, így pl. befolyhat a becsre az adott ital íze, de nagy kérdés, melyik íz becsesebb az illető szomjas előtt, mert hiszen ez egészen egyéni hajlamától, szokásától, egészségi állapotától stb. függ; befolyhat a becsre az is, hogy mily bajosan vagy mily könnyen lehet hozzá jutni, mekkora mennyiségben áll rendelkezésre stb. stb.

Ha valamely tény vagy tárgy szüksége nagyon gyakran áll elé, ha e szükség sok embernél mutatkozik, idővel egy megszokott út és mód keletkezik e szükség fedezésére, és ez által a kérdéses tény vagy tárgy értéke és becsé bizonyos állandóságot nyer, és ez az állandóvá vált értékre alapított némileg állandó és köztudomásu becse az, a mit *ár*-nak nevezünk.

Szükségem volt a különben külön cikkre szánt *ár*, *becs* és *érték* fogalmait itt közbeesőleg tárgyalni. Hozzá adom még, hogy minden csere, minden vásár, minden munkaszerződés e fogalmakon alapszik, a melyekre nézve ismételve kiemeltem, hogy a becsnek az értékkel semmi köze. Merőben értéktelen tárgyaknak roppant nagy lehet a becse, példa erre a drága gyöngy, a melynek értéke semmi; ellenben nagyon értékes tárgynak csekély lehet a becse, erre példa a víz, a mely nélkülözhetetlen, tehát roppant értékű, becse semmi, mert csaknem mindenütt könnyen és nagy mennyiségben lehet kapni. Az *ár* azonban az érték és becs együttes tekintetbe vételén alapszik, csak hogy a becsnek rendesen nagyobb befolyása van reá mint az értéknek.

Ezeket előre bocsátva térjünk vissza a cserére, adásvetésre. Itt egyszerre kettős alakú szólam áll előnkbe: cserélünk, adunk vagy veszünk tárgyat tárgy-ért, vagy tárgyat tárgy-on. Ha tárgy tárgy-ért megyen, az alapfogalom a két tárgy tökéletesen egyenlő értéke és becse; „szemet szemért“ mond a szentírás, mert szem és szem egyértékű, egybecsű tárgyak; „mit adjak neked ezért a pipáért“, egy felszólítás, a mely azt jelenti: válaszs magadnak a vagyonomból valamely tárgyat, a mely neked annyit ér és a melyet te éppen annyira becsülsz mint a pipádat, hogy cseréljük ki a pipáddal; megjutalmazni valakit valamiért, megbüntetni valami-

ért; pénzért dolgozni: azaz a maga munkáját egyenlő értékűnek, egyenlő becsűnek tekinteni nem a nyerendő pénz mennyiségével, hanem általában avval, hogy pénzt adnak érte; így „imádkozik az ember a mindennapi kenyérért“, mert a maga imádságát Isten előtt oly kedvesnek, oly becsesnek tartja, vagy legalább kívánja tartani, hogy a nyerendő kenyérral egyértékű. A mennyiben egyes esetekben a cél, a melyet elérni kívánunk, az okkal, a mely cselekvésre indít, és az értékkel, a melyet tettünknek tulajdonítani szeretünk, sok tekintetben összefoly, az -ért e jelentése félreértésekhez is vezethet. Meghalni a hazá-ért, buzogni a vallás-ért, megtenni valamit barátjá-ért vagy barátja kedve-ért, az Isten-ért ne szólj!, oly kifejezések, a melyek voltaképen nem tartoznak e rovatba, és az -ért ezekben más jelentésű, a mely e vizsgálat körén kívül esik.

A mint az -ért, a becs és érték tökéletes egyenlő voltát jellemzi, az -on -en azt tünteti ki, hogy árt értünk rajta, a mely rendesen egyik vagy másik fél részére több előnyt nyújt, mint a mennyi az érték és becs egyszerű kiegyenlítéséből háromolt volna reá. Az „eben gubát“ cserélő jellemzőleg tünteti ki a kicserélt két tárgy értékének és becsének különböző voltát, így „pénzen vásárlunk“ a mikor árt fizetünk, a mely az eladó számára a teljes értéken és becsen felül nyereséget is kell, hogy biztosítson; és „iegyen“ ha adnak holmit, bizonyosan nem gondol senki az érték egyenlő voltára.

Az -ért és az -on -en bizonyosan csere viszonyt jelöl, de jelöli mintegy elvontan a csere tárgyát tevő dolgok értéke, becsére, árára való tekintettel; a mennyiben azonban a csere hely változtatást is von maga után, e viszonyragok „helyettre“ változnak. A ki a gabnáját pénzért adta oda, annak most gabna „helyett“ pénze van, a pénz pótolja a gabna helyét, de minden tekintet nélkül az értékre, becsre vagy árra. Innen általánosabbá válik a „helyett“ jelentése, és kiterjed minden viszonyra, a hol tárgyak helyet cserélve, egyik a másik helyét foglalja el; és a viszony megfordításánál fogva olyanra is, a hol egy egy tárgy az egyik helyet mással cseréli fel; és végre általában minden oly viszonyra is, a hol valamely tárgy oly helyen talál létezni,

a hol más valaminek kellett vagy lehetett volna leledzeni. E pontra érkezővén, érintkezni kezd más két viszonyzóval, t. i. a „gyanánt“-tal és a „nak -nek“-kel.

A „helyett“ mindig és kivétel nélkül valóságos tárgy- vagy helyeserét jelöl, noha a kérdéses tárgy eszményi vagy képzelte is lehet. „Ló helyett szamarat irt“ éppen oly valóságos feleserélése a „ló“ és „szamar“ irott szóknak, mint a valóságos ló és szamar cseréje valódi, ha „ló helyett szamarat fogott a szekérbe“; így mutathat valaki szamarat ló helyett, kaphat valaki szalmát széna helyett, értéktelen kavicsot kincs helyett, szép szót pénz helyett stb.; de mind ezekben a csere kézzelfogható, világos, és semmi csalódásnak vagy félreértésnek helye nincs. A ki pénz helyett szép szót ad, igen jól tudja, hogy nem ad pénzt, még olyat se ad, a mi a pénzt értékben vagy becsben pótolhatná, csak éppen a helyét foglalja el, mind ezt érti és érzi az is, a kinek adja, nincs semmi félreértés vagy csalódás.

Más eset áll be, ha a csere nem a tárgyakkal, hanem a fogalmakkal történik, egy bizonyos tárgy észlelése más fogalmat szül az észlelésben, mint a melyet mivoltánál fogva szülnie kellene. Ha az ily fogalomcsere öntudatosan és szándékkal történik, „gyanánt“ jelöli, ha öntudatlanul, vétségből, tévedésből vagy tudatlanságból vagy végre együgyűségből, -nak -nek jellemzi. Például: a fogadós ló helyett szamarat adott alám, valóságos tárgycsere; a fogadós egy szamarat adott alám, a melyet szükségből ló gyanánt fogadtam el: itt a fogalmat cserélem el szándékkal, tudom hogy nem ló, de elfogadom mint ha ló volna, a fogadós egy szamarat állított elé, a melyet a sötétben ló nak néztem: itt már csalódtam, valóban azt hittem, hogy ló, pedig szamar volt. Éppen úgy viszonylik: szalmát kaptam széna helyett, szalmát használtam széna gyanánt, a szalmát széna nak tartottam; pénz helyett pusztai ígéretet kaptam, a pusztai ígéretet pénz gyanánt adta, nem veszemén pénz nek a pusztai ígéretet. Mily szépen és szabatosan különböztetünk e szerint: Pénz helyett ércrudakkal is lehet fizetni, jó váltókat is elfogad a kereskedő pénz gyanánt, némely áfrikai néptörzsek egy kis kagylót használnak pénz nek, a melyet kaurinak neveznek.

Lássuk most, mily különböző dolog: a kamatért gabonát adok, a kamaton gabnát veszek, kamat helyett gabonát adok, fogadd el a gabonát kamat gyanánt, tekintsd a gabnát pénzed kamatjának.

Sajátságos cserét jelöl az -ul -ül. Ha t. i. az adás-vevés alá eső tárgyakra nézve az illető érdekelték közt oly egyezmény jött létre, a mely a különböző fajú tárgyak bizonyos mennyiségeinek egyenértékű voltát megállítván az adónak és a vevőnek szabad akaratjára hagyja, hogy egy adandó vagy veendő bizonyos értéket, akár az egyik akár a másik fajú tárgynak ily értékű mennyisége adása vagy vevése által egyenlithessen ki, ezt a cserét -ul -ül jelöli. Pl. ha a birtokos a cséplőivel úgy alkuszik, hogy a cséplésért minden nyolezadik véka az övék, oly feltétellel, hogy a cséplés bevégzése után, szabadságokban fog állani, vagy magának a kicséplelt gabonának egy nyolezadrészét elvinni, vagy minden öket illető egy vékáért 2 frtot, akár pedig ha jobban tetszik, minden öt vékáért egy egy öl kemény tűzi fát, bekövetkezhetik az az eset, hogy a cséplők egy része a cséplőbért gabnául, a másik rész pénzül, a harmadik rész meg tűzi fául veszi ki. E felfogás az -ul -ül alapjelentésén alapszik, t. i. pénzül veszi ki bérét = mint pénzt. Ehhez az -ul -ül-hez ismét nagyon közel jár a -ban -ben, és kérdés mindegy-e azt mondani: a cselédek bérét kész pénzül kiadni vagy kész pénzben kiadni, és ha nem mindegy, miben különbözik a két mondás, és végre mily viszonyban áll ezekhez ez a szólam: a cselédek kész pénzzel fizetni.

A ki kész pénzül adja ki a cselédek bérét, annak egy megelőzőtt alku és megállapodás értelmében szabadságában volt előre meghatározott mennyiséget más fajú tárgyból is adni bérül, a mi ismét oda mutat, hogy itt határozottan megszabott bérmentességéről van szó. A ki kész pénzben adja ki a bérét, az nem alkudta ki előre azokat az egyenértékeket, a melyeket eshetőleg más tárgyakban is adhatott volna; legfőlebb fenhagyta, hogy ha tetszik, pl. terményekben is fizethessen, de hogy bizonyos pénzmennyiségért bizonyos termékből mennyi járjon, az nem volt kiszabva. Ha tehát bizonyos darab föld megmiveléseért úgy történt az alku, hogy a

gazda a művelésért odaadja a termés felét, és a fél termés tesz például száz vékát, az aratás után így szólhat a művelő: Uram ön nekem tartozik 100 véka búzával, de jobban szeretném, ha készpénzben adná vagy fizetné ki követelésemet, mit ad a 100 véka búzáért? holott, ha előre lett volna kikötve, hogy fizessen minden vékéért 2 főt, a művelő egyszerűen azt mondaná, adja ki nekem az én részemet pénzü. A kész pénzrel fizetésben a pénz egyszerűen mint fizetés eszköze van kitüntetve, cseréről, váltásról nincs szó.

Az -ul -ül mint helyettesítő tehát egyfelől érintkezik a „helyett” viszonyzóval, másfelől ismét a „képiben”, „képen”, és „ként” viszonyzókkal, a melyek hasonlólag helyettesítők.

A ki valaki helyett tesz valamit, egyszerűen a távolmaradó helyét pótolja, ezen túl köztök semmi viszony; így pl. ha Péter Pál helyett áll katonának, Péter pótolja a Pál helyét a katonák sorában, s ezzel vége minden kölcsönös kötelezettségnek. De ha valaki, valaki más képiben cselekszik, a helyettesítéshez még egy erkölcsi kötelek járul, a melynél fogva a helyettesített köteles helyettesének, a ki ez esetben „képviselője”, minden cselekményét és cselekménye minden jó vagy rossz következményét feltétlenül elfogadni, magáénak elismerni. Ha magam helyett küldök valakit a törvényszékhez, ez a valaki ott ugyan elfoglalhatja a helyemet, de semmit se cselekedhetik, a mi engem kötelezhetné, vagy a miért én felelősséget vállalnék, de ha a magam képiben küldöm, nem csak anyagilag, hanem erkölcsileg, illetőleg jogilag is viseli képeket; a mit tesz, a mire vállalkozik, a mire kötelezi magát, reám nézve éppen oly érvényes, mint ha magam lettem volna ott. A „képiben” és „képen” közt csak azt a különbséget látom, hogy az első határozott, az utóbbi határozatlan; megjelenik valaki az egyik peres fél képiben, vagy megjelenik peres fél képen, csak a kifejezés határozott voltára nézve különböznek egymástól.

A midőn képiben és képen oly helyettesítést jelölnek, a melynél a helyettes határozottan nem az, a mit helyettesít, hanem csak jogi vagy erkölcsi képzelés szerint úgy pótolja, mintha az volna, a ként azt jelöli, hogy valaminek

oly tulajdonságai vannak, hogy a felforgó körülmények közt annak vehetni, a mihez a ként rag járul. (A magyar nyelv szótára elemzés alapján másképen különbözteti meg. A ki peres félként áll elő, az bizonyosan nem peres fél, nem is tartja annak senki, de a törvény őt mint peres fél helyettesét úgy tekinti, mint ha ő maga volna az a peres fél a kinek képiben megjelent; a ki peres félként áll elő, úgy viseli magát, mint ha maga volna az érdekelt, tehát nem másnak a helyettese, noha meglehet, hogy valósággal mégis csak helyettes és személyesen nincs az ügyben érdekelve.

Képen és ként alanyilag úgy viszonylanak egymáshoz, mint gyanánt és -nak tárgyilag. Atya képen viseli magát valaki az iránt az árva iránt, a kit saját gyermeke gyanánt nevel, a fiu pedig gyermekként szereti azt a férfit, a kit megszokott atyjá nak tekinteni.

Kocsis helyett van az, a ki nem kocsis, de a kocsis helyét elfoglalja, de azért szükségképen se a kocsis teendőit nem végzi, se a kocsis minőségét nem vállalja magára, mint ha pl. a ki eladta a lovait, kocsis helyett, már most inast tart. Kocsis gyanánt van az, a ki nem kocsis, nem is tekintheti senki annak, de ő időig óráig a kocsis teendőit végzi, a kocsis minőségét elvállalja, mint ha pl. az útna vágyó kocsis gyanánt is elmenne valakivel, ha elvinné magával. A ki kocsisnak áll, valóságos kocsissá lesz, habár csak ideig óráig is, mint pl. a ki kocsisnak öltözik, azt kívánja, hogy őt valóságos kocsisnak tartsák addig, a míg az álruha rajta van. Kocsisul viseli magát az, a kinek magaviselete őt kocsissal egyértékűnek tünteti fel. Kocsisom képiben az inasom boravallót kért az idegentől, tehát mint képviselője a kocsisnak nem a maga, hanem a kocsis számára kérte. Az inas kocsis képen hajtja a lovakat, mert a kocsis bár mi okból jelen nem lévén, az inas, a nélkül, hogy azért kocsissá válnék, éppen úgy hajtja a lovakat, mint a hogy kocsis hajtana. Kocsisként ül a bakon az, a ki nem levő kocsis, mégis oly magatartással ül ott, hogy akárki is azt hinné, valóságos kocsis.

Hogy a nyelvszókás minden egyes esetben ily élesen nem különböztet, igen természetes, annyival is inkább, mint hogy az átvitt értelmek, mennél tovább távoznak el az ere-

deti jelentéstől, annál inkább folynak össze. Ha például e két formát vesszük: „másképen“ és „másként“, a nyelvszokás nem tud köztök különbséget tenni; mert a ki másképen beszél is, úgy beszél, a mint más beszélne, és a ki másként beszél is, úgy beszél, mint ha nem volna ő maga, hanem más valaki, azaz tehát úgy beszél a mint más beszélne. Az átvitel által az, a mi az eredeti jelentésben különböztette a két formát, lassanként elenyészett. A különböztetés jellemzői néha az által is elhalványulnak, hogy a tárgyra nézve az adott esetben nincs befolyásuk vagy legalább észrevehető befolyásuk. Ezt a kést ajándékba kaptam, vagy ajándékul kaptam, vagy ajándék képen kaptam: különböző ugyan, de azért a kés birtokosára nézve a birtoklás módját illetőleg oly csekély, oly semmit jelentő, hogy tökéletesen mindegy, akárhogy mondja. Mily feltűnő lesz azonban a különbség e példában: Itt van 100 forint, ezt kamatba adom, vagy kamatul adom, vagy kamatképen adom; mily egészen más, ha egy leány feleségül megyen valakihez, vagy feleségképpen megyen hozzá.

4. asztag, boglya, kazal, szakasz.

Asztagba rakják a gabnát, boglyába a szénát, de ez utóbbit, valamint a szalmát is kazalba és szakaszba is rakják, kazalba rakják a tűzi fát is; e szerint látni való, hogy a felvett négy szó mindenike egy bizonyos rendszer szerint, bizonyos alakban és mesterséggel összerakott rakást, halmazt jelöl, holott magok e szók „rakás“ és „halmaz“ a rendszeres alak fogalmát bizonyos tekintetben kizárják.

A rakás és halmaz mindketten a meglehetősen nagy mennyiség fogalmát ébresztik, és talán csak abban különböznek, hogy a rakás többnyire és inkább egynemű, a halmaz különnemű tárgyak vagy alkatrészek összehordásából, gyűjtéséből ered. Innen is van, hogy anyagokról szólva, mindig csak a rakással élünk, egy rakás föld, egy rakás porond, egy rakás kő szokott kifejezések. E szerint egy rakás fegyver és egy halmaz fegyver közt az lesz a különbség, hogy az elsőben csupa egynemű, az utóbbiban mindenféle különnemű fegyvert képzelünk; így különböztet az ösztön-

szerű nyelvérzet, a mely a rakás pénzen veszen valamit, és a tarka barkán öszszegalagyolt eszedet szó-halmaznak mondja.

A felvett szókkal jelölt rakások különböznek alakjukra nézve is. Az asztag hengeridomu és törpe kúppal van bétőtözve, a boglya egy kisebb alapján nyugvó törpe csonka kúp, a melyen egy magasabb kúp nyugszik, a kazal egy kisebb alapján nyugvó csonka négyoldalú gúla, a melyen egy magas gúla áll, a szakasz végre egy hosszú négyszög alapján álló egyenes szögoszlop, a melynek teteje háztetőhöz hasonló, sötétegszalakja hasonlít egy hosszában elnyúló ház alakjához.

Az asztagba, kereszteléből vagy kalangyákból gyűjtik össze a kéréket és mint kéréket rakják belé, a boglyába összegyűjtik a szénát fiókokból, és a szénaboglyát szalmával szokták befedni, a kazal és a szakasz a rakás módjára nézve nem különböznek a boglyától. Egy kazal tűzi farendbe, de nem ölbe rakott hasábokból áll.

5. Csapat, csoport, csorda, farka, folt, nyáj, gulya, ménes, raj, sereg, had.

Élő egyének összegyűjtéséből, együttlétéből származó fogalmak, a melyek közös alapfogalma a nagyobb vagy kisebb sokaság kapcsolatban bizonyos egyneműséggel, és e közös alapfogalom az átvitt értelemben is megmarad, megjegyztetvén itt mindjárt, hogy az elésorolt kifejezések közül csak is három a „csoport“, „farka“ és a „sereg“ fordulnak elő néha mint élettelen tárgyak sokaságának jelölései.

A különbségeket illetőleg, egynehány közülök rögtön kiválik mint külön meghatározott fogalom jelölése, hogy tárgyalása voltaképpen kívül esik feladatomon, és csak a sorozat teljességeért van felhozva, ezek a „nyáj“, a melyet kirekesztőleg csak aprószarvasmarháról mint juhról és kecskéről, a „gulya“ a melyet csak szarvasmarháról, a „ménes“ a melyet csak lóról szoktunk mondani; mégis mutatkoznak érintkező pontok, a melyek a felemlítést szükségessé teszik.

Mindenek előtt állítsuk meg, hogy több egyén együtt képzelve a „csoport“ fogalmát csak akkor állítja elé, ha mozdulatlanak képzeljük nem csak az egészet, hanem az egyes egyéneket is. A mozdulatlanságnak legalább észrevehető időig

kell tartania, mert a csoport változhatik, növekedhetik stb., de egy folytonos mozgásban levő sokaság soha se lehet csoport. Ebből láthatjuk, hogy akár mely más nevezetű sokaság alkothat csoportot bizonyos adott időpontban, nyugalomban. A tábori tűz körül heverésző csapat festői csoport; — a kút körül delelő gulya érdekes csoport stb. Csak talán igen nagy sokaság nem lehet csoport, és ez talán onnan van, hogy csoport csak az, a mit egyszerre meglátni, egyetlen nézéssel megszólván felölelni lehet.

A „csapat“ mindig egy nagyobb sokaság egy részének tekintett kisebb sokaság, a melyet az egésztől külön vált és ideig óráig magára létező önálló résznek képzelünk. A fület, csipet, szelet, fogat, falat stb. hasonlatosságára, „csapat“, úgy látszik, azt jelenti, a mit egyszerre egy nagyobb sokaságtól „elcsapnak“ vagy a mit együvé „csapnak“, innen a kifejezés rugalmassága, mert akár előre kiszámított felosztás, akár rendszeres szervezkedés, akár esetleg szakasztja el a részt az egésztől, mindig helyesen fogjuk „csapat“-nak nevezni, és ebben különbözik lényegesen a „falka“ a „csapat“-tól, hogy az előbbi egy önálló egész, noha nem nagy számból álló egész is lehet, az utóbbi mindig csak rész, a mely nagy sokaság is lehet ugyan, de bár különválva tőle, mégis valamely egészhez tartozik. Azonkívül a csapat mindig egy- vagy legalább hasonnemű egyénekből áll, a falka ellenben különmemű és különböző egyénekből is állhat.

E szerint még vizsgálat alá marad a csorda, raj, sereg, had és folt.

Egy nagy számú sokaság, a mely minden rend és határozott szervezet nélkül, de mégis valami célra együtt létezik, együtt mozog, habár nem is tervszerűen kiszabott irányban „csorda“. A csorda fogalmában benne van az is, hogy tarka vegyületben különmemű egyénekből is állhat. A legelőre hajtott házi állatok csordája magában foglalhat teheneket, lovakat és más állatokat is egyszerre, és épen azért csorda; itt még az a külön sajátosság is járul hozzá, hogy a csordában együttlevő marhák nem egy gazdáéi. A csordától a „sereg“ abban különbözik, hogy a seregnek már van szervezete, s no-

ha ebben is lehetnek különmemű egyének, de ez egyének legalább csapatonként úgy vannak besorozva, hogy egy-egy csapatban mindig csak egynemű egyének leledzenek; és mint ily csapatokból álló, a melyek mintegy külön rendeltetésű tagjai az egésznek, és egy előre kiszámított terv szerint úgy vannak szervezve, hogy egy elérni kívánt célra működve, egyik működése támogatja és kiegészíti a másikat, a sereg „had“-dá válik. Ebből azt látjuk, hogy sereg és had között csak felfogásbeli különbség van, mert ugyanaz a szerves sokaság egyszer mint egész egy tömegben képzelve sereg, mint egyes csapatokból álló ugyiszólván izületes test pedig had; sereg és had körülbelül oly viszonyban vannak egymáshoz, mint copiae és exercitus, holott a csordának a „colluvies hominum“ felel meg.

A „raj“ és „folt“ eredetileg csak apró és kiválóan szárnyas állatok sokaságát jelölik, még pedig tán legelőbb a raj mozgó, a folt nyugvó állapotban, a különbség azonban úgy látszik már egészen elmosódott. A raj és folt azonkívül mindketten oly sokaságot jelentenek, a melyekben folytonos nyüzsgés uralkodik. A jelenlegi használatból bajos szabatos értelmezést adni e két szónak, melynek mindkettőnek nagyon korlátozott és kevés esetre szorító alkalmazása van.

Még megjegyzendő, hogy a gulya és a ménes tenyésztés végett alakított seregletek, a csorda csupán legelésre gyűl egybe, a nyáj tenyésztő és legelő is, a falka kereskedés céljából vásárolt marhákból áll, a csapat a gazdaságban ideig óráig együvé csapott marhák összege, a melyet nem valamely különös rendeltetésre gyűjtnek össze, hanem tán épen csak azért, mivel az illető időben nincs sommi határozott rendeltetése.

Érdekes lesz még összeállítani az e szónak megfelelő idegen szókat.

Csapat-nak egészen megfelelő szó a németben nincs, rendszeren a „Haufen“-t használják; a hadi nyelven „Abtheilung“; barmokról „Trieb“; a latinban „manipulus“.

Csoport a német „Gruppe“, latin kifejezés nincs.

Csorda = németül „Horde“, latinul majd „caterva“

majd „colluvies hominum“, baromról németül „Herde“, latinul „grex, armenta“.

Falka németül „Rudel“; folt tán = „Flug“; a gulyának megfelelő szó se a németben, se a latinban nincsen.

Had = exercitus, das Heer.

Ménes = Gestütt, Stuterei.

Nyáj = die Herde, grex.

Raj = der Schwarm, examen.

Sereg = das Heer, die Heeresmasse, copia.

6. birtok, jó, jószág, vagyon, saját, tulajdon.

Minden, a miről tetszésünk szerint szabadon rendelkezünk, a mi úgy van hatalmunkban, hogy azt tehetjük vele, a mit akarunk, a mi birtokunk. Hogy ez a hatalmunk, e lehetősége a szabad rendelkezésnek, jogon alapszik-e vagy sem, itt nem jó kérdésbe, ezért lehet jogos birtok, jó hiszemű birtok, erőszakos birtok, bitorlott birtok, perrel megtámadott birtok stb. Ha a szabad rendelkezésre való hatalomhoz még az is járul, hogy a kérdéses tárgy bár mi néven nevezendő hasznot vagy javadalmat nyújt annak, a kinnek e hatalma van, a birtokból jó vagy jószág lesz. Jó vagy jószág tehát oly birtok, a mely után a birtokos hasznot vagy javadalmat élvez, maga a jó tán semmi egyéb mint költői és ünnepélyes, rövidített formája a „jószág“-nak. A jószág e jelentése következtében fejlődött ki az a nyelvszokás, a mely szerint egyes vidékeken kiválólág azokat a birtokokat nevezik jószágnak, a melyből a birtokos jövedelmének legtetemesebb mennyiségét vagy fő jövedelmét húzza; az inkább földmiveléssel foglalkozó gazda fekvő birtokát, termő földjeit nevezi jószágnak; a baromtenyésztő ellenben marháit mondja jószágnak; a kereskedőnek pedig áruja a jószága stb. Ha a birtokos rendelkező hatalma a birtok felett jogon alapszik, a birtok egyszerűs mind „tulajdon“. A szerzet bizonyos tárgyakat az egyes szerzetesnek birtokában hagy élethossziglan, de e tárgyak nem tulajdonai azért annak az egyénnek. A ki a birtokát jelzálogul kívánja lekötni, előbb be kell hogy bizonyítsa, hogy ez a birtok neki tulajdona. Ezért a „tulajdon birtok“ kifejezésben a „tulajdon“ jelző nem hivalkodó.

A tulajdon fogalma kiterjed mindenre, a miről valaki jogosan rendelkezik, holott a vagyon a tulajdonnak csak azokat az alkatrészeit jelöli, a melyek anyagilag léteznek és a tulajdonos személyén kívül esnek. A mi vagyonom, az tulajdonom is, de nem minden a mi tulajdonom vagyonom. A fejem tulajdonom, de nem vagyonom, de házam vagyonom is, tulajdonom is. Ezért használjuk a tulajdon-t kirekesztőleg szellemi birtokról. Ész, okosság, tudomány, elmésség stb. mind tulajdonok, sőt átvitt értelemben a tulajdon mint mn. személyekről is állhat, a melyek valamely jogi viszony vagy természetes kötelék által hozzánk vannak kötve. Tulajdon cseledeim azok, a kik jog szerint kötelesek engem szolgálni, tulajdon gyermekeim, a kik természet és vérség szerint való nem pedig csak fogadott gyermekeim.

Valamint a birtok nem szükségkép tulajdon vagy vagyon is, úgy megfordítva lehet valami tulajdonom vagy vagyonom, ha nincs is épen birtokomban. A kiadott kölcsön kétségtelen vagyonom, noha visszafizetésig adósom birtokában van; az a jószág, a melyet most haszonbérletű birtok tulajdonom maradt stb.

Saját az oly tulajdon, a mely épen ily minőségben és ily körülmények közt csak is bizonyos egyéné. Ha tulajdon nézetemet fejezem ki, az a nézet valósággal az én eszem szüleménye, az én felfogásom eredménye, de azért lehet másnak is épen az a nézete, és neki épen úgy tulajdona mint nekem az enyim, azaz egyikünk se vette vagy fogadta el a másikt, hanem mindegyikünk ugyanazon felfogás alapján hasonló észjárással következtetve és okoskodva, mindenik önállóan és függetlenül ugyanarra a nézetre jutottunk; de ha saját nézetemet mondom, oly nézetet mondok, a mely legalább némi tekintetben minden más nézettől elüt, úgy hogy az csakis az én nézetem és senki másé.

birtok = Besitz, jószág v. jó = Gut, vagyon = Habe.

tulajdon = Eigenthum, saját = Eigenthümlichkeit.

7. A német „falsch“ = hamis? Egyik bizonyossága annak, mily tévútra vezethet az a törekvés, hogy egy nyelven találjunk oly szót, a mely egy más nyelvbéli hasonértelmű szót, mindenütt és minden kapcsolatban értelemhűn helyette-

sithessen, a német „falsch“ szó, a melyet az újabb időben mindonütt és kivétel nélkül „hamis“-nak fordítanak.

Hogy magunknak tiszta fogalmat szerezhessünk az itt elkövetett vétségekről, lássuk előbb a kérdéses szó valóságos jelentését.

Első pillanatra feltűnő, hogy „falsch“ = „falsus“, a mely mn. a „fallo“ igéből származik, a mely ige = csinálni, a minél fogva „falsus“ alapjelentése: olyas valami, a mi vagy természeténél fogva, vagy tervszerű készítés következtében olyan hogy csalást okoz vagy csalódást eszközöl. Éppen ez a német „falsch“-nak is alapjelentése, a melyet Grimm-ék világosan a latinból átvett idegen szónak mondanak. Ez alapjelentésből folynak a szó következő jelentései:

I. „Falsch“ a németnek minden „a mi nem az a minék magát mutatja“. Pl. A ki barátnak mutatja magát, pedig nem az, németül „falscher Freund“. Hogy ezt nem lehet magyarul „hamis barát“-nak mondani, azt hiszem, nem kell bizonyítgatni. A magyar azt, a mi nem az, a minék mutatja magát, helyesen „ál“-nak nevezi; tehát e jelentésben falsch = ál-, és igen helyesen beszélünk, álbarát, álarcz, ál-szenteskedés s más hasonló kifejezések alkalmazásával, ott, a hol azt kívánjuk jelölni, hogy valami nem az, a minék magát mutatja. Az „ál“-nak ellentéte „igaz“ valamint a „falsch“-nak ez értelemben „wahr“, a „falsus“-nak „verus“.

Ebből rögtön meg is győződünk arról, hogy nem helyesek a következő kifejezések: álablak (helyesen „vakablak“), mert az csak nem olyan a milyennek mutatkozik, de nem egyéb; áljtó (helyesen „rejtett ajtó“), mert valóságos ajtó, csak hogy úgy van készítve, hogy nem lehet észre venni; álesók, mert az valóságos esők, csak hogy nem jó szívből; álélez, mert az élez, lehet jó vagy rossz, lehet elmés vagy izetlen, lehet találó vagy elhibázott, lehet talpraesett vagy ügyetlen stb. de ál nem lehet, mivel a mi nem élez, nem is mutathatja magát éleznek; áleredetű, mert valami eredete csak van mindennek, noha lehet ráfogott, koholt, költött eredete valaminek, és éppen úgy nem helyesek: álérzelem, áleskü, álfesték, álfogás, álbadozduhat, álhimlő, álizlés, álkép, álképlet, álköny, álkules, álmeztamadás, álment-

ség, álmű, álnév, álnövedék, álnyomat, álok, álokoskodás, álöltözés, álörökös, álpénz, álruha stb., noha ezek közül sokat fogadott el az irodalom és közbeszéd, pedig világos, hogy álruha csak az lehetne, a mi magát ruhának mutatja, pedig nem az, holott a mit rendesen álruhának neveznek, valódi ruha, csak nem olyan, a melyet az illető rendesen viselni szokott.

Ugyan e sorozatba tartoznak még egyfelől az utánzás útján eléállított tárgyak ál-lal képzett nevei, mint: áldrágakő, álgyöngy stb., a melyek csak bizonyos tekintetben helyesek, mert az üvegből esiszolt díszitménye az ékszernek nem gyémánt, pedig gyémántnak akarná magát mutatni, és e tekintetben ál-gyémánt, ámde mégis gyémánt, esakhogy nincsenek meg azok a kitünő tulajdonságai, a melyeknek a valódi gyémánt köszöni becsét, és így voltaképen csak minőségben különbözik a gyémánttól, minél fogva sokkal helyesebben nevezik „utánzott gyémánt“-nak, vagy a természetes gyémánttal ellentétben „mesterséges gyémánt“-nak. — Másfelől az emberi test egyes részeit pótló s vagy piperére vagy szükségből mesterségesen eléállított utánzások nevei, mint pl. álhaj, ál-fog, ál-köröm stb. Ezeknél különbséget kell tenni, mert ha a paróka valóságos hajból van készítve, nem lehet álhajnak nevezni, álhaj csak az levén, a mi hajnak mutatja magát, de nem az; pl. ha a paróka kenderből, üvegszálakból vagy se-lyemből készült, helyesen álhajnak mondanók, minden más esetben helyesebb és jobb a régi kifejezés: „vendéghaj“, „vendégfog“ stb.

Hasonló esetben vagyunk az ál-orvos sal is. Ál-orvos csak az, a ki orvosnak mondja magát, és éppen nem orvos, de a nyeglét, a kuruzslót, a németül ugynevezett „Kurpfuschert“ nem lehet ál-orvosnak nevezni, mert ő orvos, ha nem is illetékes hatóságtól felhatalmazott orvos.

Mind ezek a kifejezések a fenn jelzett törekvésnek köszönik lételüket; minthogy t. i. az „ál“ némely kapcsolatban megfelel annak, a mit a német „falsch“ jelöl, azt hitték némelyek, hogy falsch mindig és mindenütt = ál.

II. Jelöl a „falsch“ olyat, a mi nem olyan, a milyennek lennie kell. Azonban a minőség e más volta különböző tulaj-

donságokra vonatkozhatik, és e szerint ismét különböztetnünk kell:

A) ha valami nem oly anyagból van, a melyenből lennie kell; ez esetben ismét az anyag vagy minőségére nézve rosszabb, vagy értékére alábbvaló, vagy pedig merőben más és csak külsőleg hasonlít; mind a három esetben a kérdéses tárgy „utánzott”; így pl. ékszerek, a melyek aranyhoz külsőleg hasonló fémötvélyből vannak készítve: utánzott ékszerek; czukorral édesített és megfestett színbor lehet: utánzott tokaji; éppen így van: utánzott pezsgő, márvány, bagariabőr, bőr, chinai edény, ébenfa stb.

Ugyan e kifejezéssel élünk azokban az esetekben is, a mikor valaminek eredeti volta forog kérdésben, pl. régiségek-nél, külföldi dolgoknál, szóval minden oly tárgynál, a melyet csalás, szemfényvesztés, vagy fényűzés czéljával mesterségesen készítenek, létező de vagy ritka vagy drága tárgyak mintájára. A Becker-féle régi érem tehát nem hamis, hanem utánzott; a talmi arany nem ál-arany, nem is hamis, hanem utánzott. Figyelemre méltó, hogy a francziák is az ily tárgyakat „imitation“-nak mondják.

Ez „utánzott“-nak ellentéte „valódi”, „eredeti”.

B) Ha valami tárgyban nincsenek meg azok a kitünő tulajdonságok, a melyeket benne keresni szoktunk. Itt ismét különböztetnünk kell:

a) a „falsch” ellentéte „echt” = jóféle, tehát a falsch = rossz, hitvány.

b) a „falsch” ellentéte „wahr” = igaz, tehát a falsch = hazug, csalárd, csalóka, csalfa.

c) a „falsch” ellentéte „treu” = hű, hűségese, tehát: a falsch = álnok, hűtelen.

d) a „falsch” ellentéte „richtig” = helyes, találó, tehát a falsch = helytelen, fonák, hibás, elhibázott.

e) a „falsch” ellentéte „aufrechtig” = őszinte, tehát a falsch = színlelt, hamis, tettető, álnok.

C) Végre jelöl a „falsch” oly tárgyakat, a melyek utánzásoknak látszanak, de nem azok, mivel eredetijök nem is léteztek, nem is léteztek, ezt magyarul helyesen „koholt”, „költött” szókkal fogjuk kifejezni.

Legyen már most szabad egynehány feltűnően fonák fordítást kimutatnom, és helyreigazítanom.

„Falsches Geld”. Csaknem általánosan „hamis pénz”-nek mondják; egy kísérlet ajánlotta az „álpénz” kifejezést, de a hamis megtartotta a tulsulyt, még pedig abból az okból, mivel a „verfälschen” ige fordítására az ál-ból nem lehetett igét alakítani, a „hamis” pedig a „hamisítani” igével kínálkozott. Azonban „hamis” pénznek nincs értelme, ennek ellentéte volna „őszinte” pénz, a mi nincs; ál-pénz létezik, de nem azt jelöli, a mit vele jelölni kívánnak; így a bankjegy, és általában minden pénzjegy, a mely nem valóságos pénz, de azért pénz gyanánt jár, mind ál-pénz; az a pénz, a melylyel a szinpadon fizetnek, ál-pénz. Az a mit „falsches Geld” szóval jelölnek, ellentéte a „gutes Geld”-nek, s azt érezték is a régiek, mert „rosz pénz”-nek nevezték, a mint bizonyítja az ismert közmondás: „ismerik mint a rossz pénzt”, a mely nem egyéb mint fordítása e német közmondásnak: Er ist bekant wie das falsche Geld.”

Ám de itt ismét meg kell gondolni, hogy ez csak a valódi fémpénzre talál, de nem a magokban véve is értéktelen pénzjegyekre. Az a bankó, a melyet valaki olyan készített, a ki nem volt rá jogosítva, magában véve éppen oly jó mint az, a melyet jogosított hatóság vagy intézet bocsátott forgalomba, hibája csak az, hogy nem onnan eredett, a honnan erednie kellett volna, tehát nem eredeti, hanem „utánzott”.

Van tehát „rosz” és „utánzott” pénz, és itt beáll az a sajátos viszony, hogy nem minden rossz pénz utánzott és nem minden utánzott pénz rossz.

Ugyanis a középkorban sok rossz pénz volt forgalomban, a mely nem volt utánzott, hanem magokból a kormányok pénzverdéből került ki, ellenben pl. Oroszországban vernek hollandi aranyokat, a melyek nem rosszabbak mint az igazi hollandiak, és mégis utánzottak. Ha magános ember ezüst forintokat verne, azok utánzottak volnának, ha szinte minden tekintetben épp oly jók volnának is, mint az állam pénzverdében készültek. Minden esetre abba az osztályba tartoznának, a melyet németül „falsch”-sal jelölnek.

Elfogadván e két szót „rosz“ és „utánzott“, hogy fogjuk aztán mondani a „fälschen“ igét?

Az egyik esetben természetesen úgy, hogy „utánozni“, de az nem elég, mert hogy mondjuk aztán: „fälschen und nachahmen“?

Lássuk mit is jelent csak az a „fälschen“, ha nem = utánozni.

A mi egész valójában nem olyan, a milyennek lennie kell, két úton állhat elé, vagy úgy, hogy a ki elállítja, nem készíti el szabályszerűen, hanem megelégszik, ha külsőleg és avatatlan szemnek annak látszik, a mit vele helyettesíteni akarnak, ez az „utánzás“; vagy úgy, hogy a meglévő igazi és jóféle tárgyat valami műtét által bizonyos tekintetben megváltoztatja, és ez által vagy megfosztja eredeti kitünő tulajdonságai egyikétől vagy többtől is, vagy pedig oly tulajdonságokat ad meg neki, a melyek eredetileg nem voltak meg rajta vagy benne: pl. a korcsmáros vizet tölt a borba, vagy pedig savanyu borát cukorral édesíti, mindkét esetben a borral azt teszi, a mit a német úgy mond „fälschen“. Valaki körülméleti az aranyat, és így megfosztja súlya teljes voltától, vagy egy ezüst pénzt megaranyoz, hogy arany helyett költ. hesse el, mindkét esetben azt követi el, a mit úgy mond a német „fälschen“. Már pedig mindezeket a tényeket elődeink ez igével jelölték: „megvesztegetni“, és e kifejezés helyes is.

„Fälschen und Nachahmen“ tehát = megvesztegetni és utánozni.

Ne ütközzünk meg abban, hogy a „vesztegetni“ igének más jelentése is van, névszerint, hogy „pénzt vesztegetni“ azt is jelöli, pénzt ok és haszon nélkül elkölteni; mindig meg lesz a különbség, ha az egyik esetben úgy mondjuk: pénzt megvesztegetni.

Hasonló indokolással, a melyet csak idő és hely kimé-
lése tekintetéből nem adok elő részletesen, a következő javításokat ajánlom:

Falscher Wechsel, nem „hamis“, hanem „költött, koholt“ váltó.

Gefälschter Wechsel, nem „hamisitott“, hanem „megvesztegetett“ váltó.

Falsche Unterschrift, vagy „költött“ vagy „utánzott“. Falsche Nachricht, nem „ál-hír“, hanem „hazug vagy költött“ hír.

Falsche Ansicht, nem „hamis“, hanem „helytelen, fonák“ nézet.

Falscher Freund, a felfogáshoz képest vagy ál-barát, vagy színlelt, tettetett barát; de semmi esetre se „hamis“.

Falsche Scham, ismét a felfogás szerint színlelt, tettetett szemérem, vagy pedig, idétlen, helytelen szemérmeskedés, de nem ál-szemérem, mert ez = pruderie.

Falsche Rechnung, helytelen vagy hibás számítás, a szerint, a mint az eredmény nem találása vagy az egész eljárás vagy pedig egyes botlás következménye. A ki ott, a hol szorozni kellett volna, oszt, helytelenül számít; a ki összeadás közben 37-et meg 48-at 85 helyett 75-nek számít, hibásan számít.

Falsche Thränen, csalárd, tettetett könnyek.

Falsche Menschen, álnok, alattomos, csalárd emberek, nem hamisak, a kik minden hamisság mellett igen derék, becsületes emberek lehetnek.

Falsches Licht, sajátlag fonák világitás (festvéynél)-
átvitt értelemben, csalóka fény.

Falscher Blick, mint német idiotismus = kanesal nézés.

Lássuk már most végre, mit jelent tehát voltaképpen e szó „hamis“? Hamis nézetem szerint, az, a ki valódi szándékát, célját valamely tétlennek vagy eljárásának nem mutatja ki, tehát minden esetre azt kívánja, hogy célját mind addig ki ne találhassák, a míg el nem érte; különbözik a csalárd-tól abban, hogy ez utóbbi nem csak elrejté célját, hanem hazug állításokkal igyekszik másokat tévútra vezetni és megkárosítani; ezért a csalárdság mindig bűnös, a hamisság lehet ártatlan tréfa is; a színlelő-től abban, hogy ez nem csak a valódi célt rejté, hanem más célt kíván mutatni; az álnok-tól abban, hogy ennek határozottan gonosz szándéka van. Csalárd és álnok pedig abban különböznek egymástól, hogy az álnok csak a más kárát kívánja, tekintet nél-

kül arra, hogy neki lesz-e valami haszna belőle, a csalárd ellenben a más kárában és kárával a maga hasznát keresi.

A „hamis” szót e szerint helyesen csak a következő esetben használjuk:

1) emberről, ha azt kívánjuk jelölni, hogy tetteiből, beszédeiből, magaviseletéből nem lehet valódi érzeit, szándékait kitudni; hamis leányka az, a ki pl. úgy, oly hangon, oly arckifejezéssel mond valamit, hogy nem lehet tudni, komolyan mondja-e vagy tréfából.

2) általában élő lényről, a melynek pillanatnyi magaviseletének nem lehet hinni; hamis kutya, a mely látszólag csendes, szelid, de azért nagyon könnyen, csekély ingerre mar; hamis gyermek, a mely látszólag jámbor, de azért éppen oly pajkos, mint akármely más.

Itt új sorára bukkanunk a rokonértelmű szóknak. Ez értelemben t. i. rokon a hamis, a dévaj, pajkos, pajzán, csintalan szókkal. Lássuk miben különböznek egymástól.

Németre így fordítánám: hamis, *s chelmisch*; dévaj *muthwillig*; pajkos, *übermüthig*; pajzán, *ausgelassen*; csintalan, *unartig*.

A hamis nézetem szerint, noha abban igyekszik, hogy másokat tévútra vezessen, de céljaiban rondesen ártatlan, s az egész tréfára céloz; ide vonatkozó értelmében se lehet nála gonoszságot, vagy bár csak másnak alkalmatlan dolgot feltenni. A hamis gyermek, minden hamissága mellett sőt tán éppen hamissága következtében kedves, nem alkalmatlan senkinek, semmi rosztat nem követ el.

A dévaj, pajkos és pajzán mindannyian elevenen érzett jólét és túlcapó jó kedv és vidámság ösztönét követik. Ez az ösztön a dévajnál csak önmagára vonatkozó tettekben mutatkozik; ha van a dévajságnak valami rossz vagy fájdalmas következménye, az közvetlenül csak őt magát éri; ő nem is akar másra hatni, s ha hat, ez csak véletlenül esik. A dévaj gyermek nagyot ugrik, a hol lépéssel beérte volna; nagyot kiált, csupa kedvtelésből. Mihelyt a dévajsághoz hozzájárul bizonyos öntudatosság, mihelyt egyesül vele az a szándék, hogy kitörő jó kedvét másokkal éreztesse, vagy

előttök csak fitogtassa is, pajkossá-g-gá lesz. Az a legény a ki tánc közben csupa jó kedvében kurjongat és tapsol, *dévajkodik*; de a ki azonkívül csupa jó kedvében másokat taszigál, tréfából gáncsot vet a tánczóknak, jó kedvében ivás közben a bort előnti, poharakat tör, stb. stb. az már *pajkos*. Ettől a *pajzán* abban különbözik, hogy a jó kedvhez még féktelenség is járul, sőt sok esetben a féktelenségnek több része van a kitörésben mint a jó kedvnek. E szerint a pajzánságnak jellege az a legény, a ki a kihívó felszólítással „ki a legény a csárdában?” megköveteli felsőbbiségének elismerését a jelenlevőktől. A *pajzán* gyermek az, a ki nem érti e szót „nem szabad!”, a mikor neki eszibe jut hajlama szerint cselekedni.

Mind ezektől a „csintalan” abban különbözik, hogy magaviselete nem jó kedv kifolyása, hanem az illető társadalmi rend és illem számba nem vétele. A csintalan magaviselet lehet pajkosság következménye, de nem szükségkép az, sőt gyermeknél, például, többször duzzogásból, daczból, kényességből és rossz kedvből származik. Ennek van még egy rokona, a „helytelen”, a mely abban különbözik tőle, hogy a csintalanság inkább szóban és arckifejezésben, a helytelenség szembeszökő tettekben nyilatkozik; csintalan néha a legmiveltebb ember, helytelenség mindig neveltlenségből származik.